

Poštnina plačana v gotovini.

Leto XIX. 1921.

Št. 3, 4. Marc, april.

Koledar za marec 1921.

Mesečni namen apostolstva molitve, določen od sv. Očeta:

Strokovne delavske organizacije.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostolstva molitve, za vsak dan še važne, nujne zadeve	Češčenje presv. Rešnj. Telesa	
			ljubl. škol.	lavant. škol.
1	Torek	Albin	Šmarjeta	Buče
2	Sreda	Simplicij	Sv. Troj. p. V.	Zagorje
3	Četrtek	Kunigunda	Sv. Jošt p. V.	Prevorje
4	Petek	Kazimir	Krško	Hoče
5	Sobota	Bogojub š.	Toplice	
6	Nedelja	Perpetua	Sv. Jur. p. Kr.	Cirkovce
7	Poned.	Tomaž Akv.	Trnovo red.	
8	Torek	Jan. od Boga	$\frac{1}{2}$ kand. $\frac{1}{2}$ hr.	Črna gora
9	Sreda	Frančiška R.	Javorje n. L.	
10	Četrtek	40 mučencev	Ledine	St. Janž na D. p.
11	Petek	Evlogij	Ostlnica	
12	Sobota	Gregor Vel.	Sv. Gregor	
13	Nedelja	Rozina	Sv. Križ n. J.	Sv. Lovrenc na D. p.
14	Poned.	Božja glava	Unterlag	
15	Torek	Klemen Dvor.	Kočevar red.	Slivnica pri Mariboru
16	Sreda	Julijan m.	Novo mesto	
17	Četrtek	Jož. iz Arim.	Vel. Poljane	Fram
18	Petek	M. B. 7 žal.	Stari trg p. P.	
19	Sobota	Jožef	Jožefišče	
20	Nedelja	Joahim	Suhor	Braslovče
21	Poned.	Benedikt	Stranje	
22	Torek	Pavel š.	Stična	Vransko
23	Sreda	Jožef Oriol	Kresnice	
24	Četrtek	Vel. četrtek	Tržič	Sv. Pavel pri Voljski
25	Petek	Vel. petek	Ljublj. franč.	
26	Sobota	Vel. sobota	Vel. Dolina	Sv. Martin na Paki
27	Nedelja	Vel. noc	Št. Rupert	
28	Poned.	Vel. poned.	Leskovec	Sv. Jurij pod Taborom
29	Torek	Ciril m.	Salezijanci	
30	Sreda	Kvirin m.	Hinje	Sv. Andraž na Polzeli
31	Četrtek	Modest	Velesovo	

Odpustki

za mesec april 1921.

1. Petek, prvi v mescu. Popolni odpustek:

a) udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; b) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo po namenu sv. očeta; c) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega.

2. Sobota, prva v mescu. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja, in molijo po namenu sv. očeta.

3. Nedelja, prva v mescu. Popolni odpustek: Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli

molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nek čas pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Popolni odpustek: a) oniki ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega.

4. Ponedeljek. Sv. Benedikt Fil. Popolni odpustek: a) udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan; b) vsem vernikom cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjere vernikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovni; c) udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

5. Torek. Sv. Julijana. Popolni odpustek udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan.

7. Četrtek, prvi v mescu. Popolni odpustek udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan.

16. Sobota. Sv. Rafael. a) Popolni odpustek

Fides intrepida.

Neustrašna vera.

»Religio depopulata, opustošena vera«, ta pridevek sedanjega papeža Benedikta XV. se čudno vjema z razmerami, v katerih sedaj živimo. Tako smo rekli in dognali v zadnji številki »Bogoljuba«. To je bilo pisano še pred volitvami. Volitve so našo trditve le še bolj potrdile. Kaj bi prikrivali, kar se prikriti in utajiti ne dal. Volitve se za versko stvar niso dobro obnesle. O tem govori tudi pastirski list za ljubljansko škofijo. Na Kranjskem imamo veliko število komunističnih glasov, na štajerskem pa socialističnih. Ni je skoro fare brez socialistov in komunistov. Komunisti kakor socialisti pa so oboji Cerkvi enako prijazni. Oboji bi jo najraje v žlici vode vtopili, če ne pa vsaj v zadnji kotiček porinili. Večina naših socialističnih in komunističnih volivcev je sicer bolj »nedolžna«. Niso volili tako iz nasprotstva do Cerkve, ampak zato so vrgli kroglico v tisto škatljico, ker so mislili, da bo iz tiste škatljice ven priletela če ne cela graščina, pa vsaj pečene piške. A če se bodo ti volivci s pravimi komunisti in socialisti veliko pajdašili in njihove časnike brali, potem bo pri nas začela giniti vera, kakor kopni sneg na solncu. Zraven pridejo še »samostojni«, o katerih smo slišali na neki fari — prav kakor je »Bogoljub« lansko leto napovedoval —, da jih ni več videti pri spovedi. To je prav gotovo, da je kon-

čni in glavni namen teh strank ali vsaj tistih, ki jih vodijo, odtrgati ljudstvo od Cerkve.

To je resnica. In resnice si ne smemo prikrivati, sicer tavamo v temi. Najprej moramo vedeti, kje smo; le potem moremo prav umeriti svoje ravnanje.

Slabi časi so prišli za vero, to se ne da tajiti. V tem si moramo biti na jasnem.

Ali naj obupavamo in vržemo puško proč od sebe? smo vprašali zadnjič. Ne smemo, je bil odgovor. Tudi ni vzroka še, obupavati. Kajti vere je v našem ljudstvu, hvala Bogu, še mnogo. Samo na to moramo misliti, kako bi to, kar je Cerkvi še zvesto, ohranili, to pa, kar je vojska odtrgala ali vsaj zmešala, nazaj pridobili.

»Fides intrepida, neustrašna vera«, je pridevek prihodnjega papeža. In ta pridevek je za nas že sedaj vodilo in kažipot. Da, neustrašna vera! Brez strahu in oklevanja, s toliko večjim pogumom in odločnostjo, kolikor večja je nevarnost, moramo iti katoličani na delo in v boj za sveto vero in Cerkev božjo.

Kakšne so bile razmere pri nas, ko so protestantje nastopili! Celi kraji so že k njim prestopili. Po mnogih naših cerkvah so se protestantje že šopirili. Pa s kakim pogumom, kako neustrašnostjo, s kako sveto gorečnostjo je nastopil proti njim škof Tomaž Hren! In hvala Bogu, sloven-

ska zemlja se je popolnoma očistila protestantstva. Da, v Tomažu Hrenu je bila tudi fides intrepida, neustrašna vera. Ta nam je zgled in vzor.

O ko bi mi vsi katoličani, kateri svojo vero še cenimo, imeli tega duha, to neustrašnost, ta pogum, to odločnost, pridnost, neumornost in neugnanost!

A to je naša napaka, naša bolezen; katoliška bolezen bi jo smeli imenovati: boječnost, strahopetnost, napačno razumljena krotkost in potrpežljivost — ki ni nikaka čednost, ampak le slabost — to je znak katoličanov, naša bolezen. Ko bi ne bili taki čagovci, kakor smo!

Le pogledajte v kako faro ali v kako vas, kjer vladajo nasprotniki Cerkve! Človek, ki sliši ali bere, kaj se tam godi, bi mislil, da tam ni več ali le še malo dobrih kristjanov. Pa kako se motimo, če tako mislimo! Velika večina je dobrih ljudi. Le par mogočnjakov, morda prav en sam, nekaj kričačev, pa imajo vse v oblasti, kakor bi bilo vse njihovo. Poznamo take kraje, ne enega, ampak več; lahko bi jih navedli z imenom. Kaj pa dela večina teh dobrih ljudi? Zdihujejo nad slabimi časi, nad popačenim svetom, hodijo v cerkev in čepijo po svojih hišicah ter gledajo iz njih, kako nasprotniki gospodarijo. Ko bi se naše verne ljudstvo zavedalo svoje moči in zavedalo tudi svoje dolžnosti, ko bi imelo več poguma, neustrašenosti in gibčnosti, bi ta manjšina nasprotnikov ne mogla tako šariti, kakor šari sedaj. Toda našim ljudem tega manjka. Kako redki so tisti dobri katoličani, ki se ne ustrašijo nobenega nasprotnika, pa tudi nobenega truda, nobenih žrtev, nobenih potov in težav za dobro stvar! Po naših deklisških Marijinih družbah n. pr. je po nekaj deklet, ki imajo jeziček na pravem mestu, pa tudi poguma dovolj v srcu, ki so gibčne, pa tudi neustrašne in ne ostanejo nobenemu nasprotniku odgovora dolžne, tudi žrtvujejo in agitirajo za dobro stvar. A kako malo jih je! Druge so, četudi dobre, vendar premirne in premrtve. Sama zase dobro živi; da bi se brigala za druge, da bi se borila

za kraljestvo božje, da bi nasprotnike zavračala, jim štrono mešala, našim ljudem pa pogum dajala, jih v nemala in sveti boj za vero z molitvijo podpirala, tega manjka. Z moškimi je ravno taka. Pri nasprotnikih je pa vsak cel junak. Mnogo volivcev pri zadnjih volitvah ni volilo. Ostali so doma. Ni se jim zdelo vredno čakati ali jim je bilo premraz in pot prepolzka, zdelo se jim je predaleč hoditi, bali so se komu zameriti itd. tid. Kdo so bili ti? To so bili večinoma sami dobri, verni možje. Od nasprotnikov Cerkve ni zlepa kdo doma ostal. Če je treba prehoditi devet gora in devet dolin, pa prebresti devet voda, pa jih bo prebredel in prehodil, da le pride do svojega cilja. Nobena pot mu ni predolga, nobena zima prehuda, nobena noč pretemna.

Oh, kako velika je moč slabega v človeku! Kako leni pa in mrtvi smo za dobro!

Fides intrepida, neustrašna vera! — bodi katoličanom geslo. Pogum, pogum, kristjani! Neustrašenost, odločnost, gorečnost, neumornost, neugnanost zasluži dobra stvar, zasluži božje kraljestvo, zasluži sveta vera in Cerkev prava, zasluži zveličanje duš, za katere nam pri vsem tem gre. Naš čas to od nas zahteva. Vojska je pokvarila naše ljudstvo, opustošila naše versko življenje. Delajmo, delajmo, giblijmo, branimo, popravljajmo, zidajmo, kar je vojska porušila! Mi vsi, ki nam je vera sveta in draga! Če nam je samim vera potrebna, jo moramo skušati ohraniti tudi našemu bližnjemu, našim rojakom, vsemu ljudstvu, ki mu preti nevarnost od strani Boгу sovražnega sveta.

Seveda neustrašnost sama še ne zadostuje. Z neustrašnostjo se more družiti gorečnost, gibčnost in delavnost. Mobilizirati moramo vse vernike za obrambo naše vere.

Mobilizirati — ali razumete to besedo? Mobilizira država, ko pokliče moštvo skupaj za vojsko. Mobilizirati pomeni nekaj več kot organizirati. To besedo pa zelo pogostokrat rabimo. Kajti v organizaci-

ja je moč, je rešitev. Organizirati moramo vse stanovce in jih poslati v sveti boj.

Najbolje so organizirana pri nas še dekleta. Dekliške Marijine družbe so lepa armada. Le še tistega duha krščanske odločnosti, gorečnosti jim je treba več vliti.

Fantje so še veliko premalo organizirani. Marsikje zanje še ni preskrbljeno. V vsaki fari mora biti ali Marijina družba ali Orel (ali mladeniška zveza) ali kakorkoli se že imenuje. A nekaj mora biti preskrbljeno, da se fantje zbirajo, združujejo, poučujejo, pošteno zabavajo, da se morejo varovati slabe družčine, ki jim je najbolj v kvar.

Posebno pa morajo pomagati ohraniti vero dobre žene — matere. Na teh je največ ležeče. Tudi te je treba organizirati. O tem bomo govorili kaj več v eni prihodnjih števil.

Kajpada tudi mož ne smemo pozabiti in zanemarjati. Politično so verni možje organizirani v »Kmetški zvezi«, a misliti moramo, kako bi jih tudi za versko življenje še bolj ogreli. Tudi o tem drugič kaj več.

Potem pa moramo skrbeti, da organiziramo vse verne ljudi tudi po poklicih ali po strokah. Koliko dobrih, vernih delavcev pri železnici, po tovarnah je organiziranih pri brezvernih socialistih ali komunistih! V cerkev redno hodijo, doma molijo, zapisani pa so pri sovražnikih krščanstva! Zakaj? Poguma jim manj! a in neustrašenosti. Zato da imajo mir pred nasprotniki, se vržejo — vsaj po vnanje, na videz — po njih, dasi v srcu z njimi ne soglašajo. Naša stara rana, stara bolezen, katoliška boječnost! Koliko hudega napravi, koliko dobrega prepreči! Ali bomo kdaj ozdraveli od te bolezni?

Pogum, pogum, kristjani! Mi se nismo ničesar bati in ničesar sramovati. Fides intrepida, neustrašna vera, bodi naše geslo! Le to nas bo rešilo. Zraven pa molimo za zmago dobre stvari, za ohranjenje sv. vere! Letos zlasti k sv. Jožefu, ki je bil izbran pred petdesetimi leti za variha sv. Cerkve, česar spomin bomo to leto obhajali s posebnim češčenjem tega mogočnega zaščitnika.

Dve vprašanji.

1. Kolikokrat naj »Bogoljub« izhaja?

Okoli Novega leta je došlo več proročanj, naj »Bogoljub« izhaja zopet vsak mesec, četudi le v pol manjšem obsegu. Ta želja je razveseljiva, iz nje se vidi, da si dobri ljudje »Bogoljuba« zažele. Vendar ji za letos ni mogoče ustreči. Letos mora ostati pri tem, kakor je določeno. »Bogoljub« je tako poceni kakor noben drug list in bo imel gotovo izgubo. Če bi ga izdajali vsak mesec, ako tudi pol manjšega, bi bili stroški vendar le večji, in torej izguba večja. — Za prihodnje leto se pa lahko v teku tega leta pomenimo, kako naj bo. »Bogoljub« bi bil tudi lani in letos izhajal vsak mesec, ko bi bili vsi naročniki teh misli kakor so nekateri, ki so pripravljeni

zanj plačati tudi dvakrat in trikrat in petkrat toliko. A vsi niso taki. Nekaterim manjka gorečnosti, mnogim pa denarja. Kajti med »Bogoljubovimi« naročniki ni veliko kapitalistov in milijonarjev; nekateri res komaj spravijo te kronice skupaj. Večina naših bralcev je takih, kakor pravi sv. pismo: Ubogim se evangelij oznanjuje.

Ko smo torej vprašali za svet, ali naj naročnino povišamo malo ali veliko — ker bi pri zelo povišani naročnini število naročnikov močno padlo — so nam odgovorili modri možje: Bolje je, da ljudem daste manj, pa ima tisto malo več bralcev, kakor pa veliko beriva, a malo bralcev. In potem smo se ravnali. Kakor rečeno, letos mora že pri tem ostati. Za drugo leto se pa lahko pomenimo v teku leta in zato želimo slišati še več glasov. Če ste vsi

pripravljeni plačati, kolikor bo treba, bode prepričani, da bo tiskarna rada izdajala »Bogoljuba« vsak mesec.

2. Čemu »Bogoljuba« pišemo?

Večkrat se sliši, da je »Bogoljub« lep. No, če ga od zunaj pogledamo, pač ni preveč lep. Izgubil je svoj rumeni kožušček in hodi okoli golorok. Zraven ga pa še pošta tako zdela, da ga je človek kar žalosten, ko dobi v roke tako zmečkanega in zamazanega. No, pa tisti, ki pravijo, da je »Bogoljub« lep, menda ne mislijo toliko na njegovo vnanjo lepoto, ampak le bolj na to, kar se notri bere. Toda ne vpraša se toliko po tem, če je »Bogoljub« lep ali ne, ampak če kaj koristi. Ali imajo bralci kaj sadu od tega? Ali se kje kaj vidi in pozna, da ga berejo? Ali kaj izpolnujejo to, kar se jim tukaj priporoča? In v tem oziru se moramo zopet potožiti, kakor smo se enkrat že pod naslovom: »Ali se izplača Bogoljuba pisati?« Takrat se je šlo zlasti za križev pot. Tega je »Bogoljub« zadnja leta večkrat prav močno priporočal, ker se je ta lepa in prekoristna pobožnost v zadnjih časih začela očitvidno opuščati. A na priporočilo »Bogoljuba« ni bilo opaziti kaj več molivcev na križevem potu.

Če pa je v eni reči tako, menda tudi v drugih ne bo dosti drugače. In res, tudi v drugih rečeh opažamo, kako malo je vsaj vidnega uspeha od pisanja in branja »Bogoljuba«. Danes potožimo samo dve reči.

1. Dobrodelnost je »Bogoljub« zadnja leta med vojsko in po vojski velikokrat priporočal. Priporočal je, naj se v vsaki župniji ustanovi dobrodelni odbor ali odsek, bodisi sestavljen iz oseb raznih stanov (deklet, žena, moških), bodisi vsaj v Marijini družbi sami. Povedal je že velikokrat, kako je dobrodelnost vedno, sedaj pa še prav posebno potrebna. Povedal, da je krščanska dobrodelnost bistven del krščanstva, da brez dobrodelnosti pravega krščanstva ni, da nas bo Bog zadnji dan sodil po dobrodelnosti ali pa po nedobrodelnosti in da tudi svet ver-

ne kristjane sodi po tem, koliko imajo ljubezni do bližnjega in koliko mu storijo dobrega. Prosil je, naj se mu sporoča, kje se je tak odbor ali odsek ustanovil; naj se v dopisih ne piše toliko o drugih veliko manj važnih stvareh (kam ste kak izlet napravili, ali kako igro ste igrali), ampak kako ste to izvršili, kar vam »Bogoljub« priporoča. Odgovor in uspeh na vse to »Bogoljubovo« ponovno priporočanje je — nič ali vsaj skoro nič. Samo iz dveh župnij nam je znano, da se je dobrodelni odbor ustanovil (Škofja Loka in Dol pri Ljubljani).

V novembrovi številki je »Bogoljub« priporočal, naj bi dobrodelnost zlasti na ta razmeroma lahek način vršili, da naberejo v jeseni v vsaki fari, vsaj v bližini večjih mest, nekaj poljskih pridelkov in jih pripeljejo v mesto, da se razdele med siromake in sirotinske zavode. Odgovor spet: nič. Edino iz Dola pod Ljubljano so poslali živila letos kakor že lani. Čast jim in Bog jim povrni!

2. V dveh ali treh zadnjih številkah je »Bogoljub« z vsem poudarkom priporočal, naj se v vsaki fari osnuje časnikarski odsek, ki ga je zopet mogoče sestaviti ali iz različnih oseb ali pa le v Marijini družbi. In zopet smo prosili, da »Bogoljuba« o tem poročajte. Odgovor zopet: nič ali malo več kot nič. To je sicer znano, da časnikarski odsek marsikje imajo, povsod pa ne; znano pa ni, kako dela, kdo je njegov načelnik itd. Nimamo in ne moremo imeti z njimi nobene zveze. In vendar je gibčen in delaven časnikarski odsek ali odbor v vsaki fari potreben tako in še bolj kakor novi zvonovi. Časopisje nasprotnikov krščanstva se razliva kot povodenj po celi deželi, in če se ji povsod in z vsemi močmi ne postavite nasproti, nas bo ta povodenj zalila in jih nešteto potopila.

Sedaj vas pa vprašamo: Povejte no, čemu »Bogoljuba« pišemo? Zakaj tožite, da »Bogoljuba« ni vsak mesec, ko še tega ne izpolnite, kar vam priporoča vsak drugi mesec? In dalje vprašamo predstojništva

Marijinih družb: Kaj pa vendar delate pri sejah? Zakaj prihajate skupaj? Kaj pa tam govorite? Ali ni nikogar, ki bi rekel: Zadnji »Bogoljub« tole in tole priporoča, — kako bomo to pri nas storili? Želi tudi, da se mu sporoči, — kdo mu bo od nas sporočil?

Poglejte, kakšen red (disciplino) imajo pri nekaterih drugih organizacijah, n. pr. pri Orlih. Kaka natančnost, kaka pokorščina, kaka strogost! Osrednje vodstvo izda povelje, in vsi »odseki«, vsi člani skočijo pokonci na posluš. Ako kako društvo ali član ne uboga, ga pokličejo na odgovor in nalože mu celo kazen kakor pri vojaki. In to je prav. To je organizacija! Le v taki organizaciji je moč.

Osrednje vodstvo Marijinih družb pa sploh ne izdaja nobenih povelj, samo priporoča, prosi in prigovarja. Toda koliko to izda, se iz navedenega vidi. Čemu torej pišemo »Bogoljuba«? . . .

Sedaj pa poslušajte! Danes »Bogoljub« še prinaša razne dopise. Prihodnjič pa, ako ne pošljete poročil o ustanovljenih časnikarskih odsekih, ne prinese nobenega dopisa več. Sporočite na kratko, kje ste ustanovili časnikarski odsek! Koliko ima udov? (Samo število, ne imen.) Pač pa ime in cel naslov načelnika (načelnice) odsekovega. Ž njim bomo stopili potem v zvezo in se pomenili, koliko je v kaki fari časnikov takih in takih, koliko je razširjenih dobrih knjižic itd. Sicer je novo leto za enkrat minulo, toda prišlo bo zopet, in delo časnikarskega odseka mora biti trajno, ne samo ob novem letu.

Imena vseh krajev, kjer imajo časnikarski odsek, se bodo v »Bogoljubu« objavila. Pričnemo takoj v prihodnji številki. Isto, kar o časnikarskih, želimo tudi o dobrih delnih odsekih. Ne pisati vse drugo, samo tega ne, kar uredništvo hoče imeti!

* * *

»Bogoljuba« pa je treba znati brati. »Bogoljub« je pisan zato, da bi v verskem življenju kaj napredovali. Takšne reči pa se morajo brati s premislekom, morebiti celo večkrat. Vsako knjigo, ki govori o duhovnem življenju, je treba prebrati večkrat. Če jo prebereš le enkrat in še to hitro, imaš od nje malo več kot nič. Prvič bereš bolj iz radovednosti, drugič šele dobro razumeš in začneš premišljevat, kako bi to izpolnjeval, tretjič si dobro vtisneš v glavo in začneš delati dobre sklepe. Tomaž Kempčan ali Filoteja se ne prebereta enkrat v naglici kakor povest in položita proč; treba je marveč črpati iz njih zopet in zopet, pa človek nikdar vsega ne pozajame. Ne rečemo, da morate »Bogoljuba« brati trikrat, toda malo bolj s preudarkom bi ga bilo treba brati, posebno sedaj, ko imate dva meseca časa zato in ga lahko natanko preštudirate. Dvakrat prebrati važne stvari, pa bi ne bilo nič odveč. Ne samo brati, marveč premišljevat in sklepe delati je treba. Zato tudi pridige tako malo koristijo, ker ljudje samo poslušajo pa nič ne premišlujejo in sklepov ne delajo.

Škoda toliko semena, ki se poseje, pa pade na pot, na skalo, med trnje, in ne rodi nobenega sadu! . . .

Sv. Jožef — varuh sv. Cerkve.

O sveti Jožef, Ti vsikdar
Nam bodi skrben gospodar!
Izlij nebeški blagoslov
Na vso družino pod naš krov,
Da bo ljubezen naša vez,
Da z nami bo pomoč z nebes,
Da k Bogu pelje naša pot

In čednost diči nas povsod.
O sveti Jožef, bodi Ti
Med nami danes in vse dni!
Glej, srečo svojo, hiše te
Vložim zaupno Ti v roke.
Odvрни milostno vsikdar,
Kar bi nam moglo biti v kvar;

Zakleni mene, moje vse
 V Srcé presveto, prosim Te,
 Da v Bogu skrito in svetó
 Življenja dnevi nam tekó. Amen.

M. Elizabeta.

To lepo molitev nam je prosto prestavila naša ljuba pesnica. Po mnogih hišah jo že molijo. Da bi jo molili vsepovsod, zato jo prinaša »Bogoljub« svojim bralcem. »Bogoljub« tudi želi, da bi njegovi čitatelji to molitev opravljali sleherni dan in z njo tudi seznanili znance in prijatelje; to pa ne le zato, da bi se širila čim najbolj čast ljubeznivega in mogočnega svetega Jožefa, marveč tudi zato, da bi bili premnogi deležni velikega blagoslova, ki ga prinaša češčenje sv. Jožefa.

Letošnje leto se bo po želji sv. očeta po vsem katoliškem svetu posebno in izredno častil Jožef, ženin prečiste Device Marije. To pa v spomin, da je bil pred petdesetimi leti izbran za varuha sv. Cerkve.

Tudi naša srca naj se vnamejo in ogrejejo za češčenje sv. Jožefa. Zato se hočemo nekoliko več pri njem pomuditi.

Sv. Jožef je živel ob koncu stare in začetku nove zaveze. Bil je kraljevega rodu, potomec kralja Davida. Pota svojih izvoljencev naznanja Bog že dolgo poprej, predno žive. Že ob začetku sveta jim je določil njihov delokrog in službo na zemlji, pa tudi pripravil plačilo v nebesih, ako izpolnujejo odkazane dolžnosti ter vdano prenašajo križe in težave, ki jim jih je božja previdnost odločila od vekomaj. Tako tudi pri sv. Jožefu. Kakor imamo predpodebe Marijine v Juditi, Esteri in drugih ženah stare zaveze, tako ima tudi sv. Jožef v očaku egiptovskem Jožefu svojega predhodnika. Stari očak egiptovski Jožef se je odlikoval s čistim življenjem sredi nevarnosti, pa tudi v potrpežljivem prenašanju krivic že v mladosti; povzdignil ga je zato Bog k visoki časti na kraljevem Faraonovem dvoru. Tako tudi sv. Jožef. Pobožno izročilo pripoveduje, da je sv. Jožef v mladih letih mnogo trpel zlasti, ker je hotel nedolžno in neoskrunjeno ohra-

nuti svoje srce. Nad vse je ljubil in varoval deviško čistost svoje duše. Živel je sredi popačenega sveta ter si s težkim tesarskim delom služil kruh, čeprav je bil kraljevega rodu. Kakor vsi pobožni Izraelci, tako je tudi on hrepeneče pričakoval Odrešenika. Bil je dobro poučen po pre-rokih in vedel je, zdaj je tisti čas, ko bo moral priti Zveličar, Mesija. Tudi sv. Jožef ga je hrepeneče pričakoval in se pripravljaj na njegov prihod. Mnogi pobožni častilci sv. Jožefa so prepričani, da je bil kakor sv. Janez Krstnik očiščen izvirnega greha že pred rojstvom; tem častilcem se pač radi pridružujemo. Zakaj bi božji Zveličar odrekel to svojemu redniku, kar je naklonil svojemu predhodniku? Prav tako se radi pridružimo tistim, ki so mnenja, da se je mladenič Jožef po navdihu sv. Duha kakor Janez Evangelist odločil za deviško življenje.

Verjetno je tudi pobožno izročilo, ki tako lepo popisuje zaroko sv. Jožefa z Marijo. Velikemu duhovnu je bila po sv. Duhu dana misel, da hoče Bog sam odločiti ženina nedolžni mladenki Mariji, in sicer na način, kakor je bil nekoč izvoljen Aron. »Kateregakoli izmed teh bom izvolil, tistemu se bo palica razcvetela.« (Num. 17, 5.) Veliki duhovnik je poklical vse mladeniče iz Davidovega rodu ter jim razdelil palice. Že drugo jutro je ozelenela Jožefova palica in se razcvetela. Tako je bil Jožef od Boga samega izvoljen in določen za varuha presv. Matere. Jožef pa je obljubil Bogu večno devištvo — kaj zdaj? Razodetje mu je bilo, da Marijo veže ista obliuba. Ali si moremo predstaviti nebeško s'adkoč in radost, ki je napajala čisto dušo sv. Jožefa ob tem razodetju! Kako vzvišena in plemenita je bila Jožefova ljubezen do preblazene Device Marije! In obratno, kako srečna in varna se je čutila Marija pod varstvom prečistega sv. Jožeta!

Tukaj je umestno, ako omenimo tudi vprašanje: Koliko let je štel sv. Jožef ob svoji poroki? Kakšna je bila vnanjost sv. Jožefa? Sv. Jožef ni bil starček, kakor ga navadno slikajo. Saj to bi ne bilo primer-

no mladi devici Mariji; tudi bi starček nikakor ne bil sposoben za naporni beg v Egipt in vse težave, ki jih je imel prenašati na povratku iz Egipta po sedmih letih. Ne, sv. Jožef je bil krepak mož najlep-

vnanjosti; bogovdanost in čistost mu je bila zapisana na čelu, milina in resnoba je odmevala iz vsega lica. Značilno za sv. Jožefa je, da nimamo niti ene besedice od njega zapisane; zato ga tudi nekateri ime-

**Postavil ga je za varuha svoji hiši
in za vladarja vsej svoji posesti.**

ših let, kajti le tak je bil zmožen biti varuh Matere Marije, rednik malega Jezusa, za katerega je moral blizu 20 let služiti vsakdanji kruhek. Bil je pa tudi lepe plemenite

nujejo svetnika molčečnosti ali molčččega svetnika. Molčečnost sv. Jožefa občudujemo zlasti v treh slučajih: prvič, ko je opazil Marijino izpremembo vsled včlove-

šenja Sinu božjega; drugič, ko je moral sredi noči vstati in bežati z Detetom v Egipt in tretjič, ko je izgubil 12 letnega Jezusa v templju. O vseh treh slučajih vemo, da je bil sv. Jožef zelo žalosten, — »glej tvoj oče in jaz sva te z žalostjo iskala,« — vemo pa tudi, da ni izpregovoril; v Boga je zaupal in njegovim naredbam se molče in ponižno uklonil. Ta molčečnost sv. Jožefa nam je tudi priča Jožefove velike krotkosti, potrpežljivosti in modrosti. Lahko si pa tudi predstavljamo trpljenje sv. Jožefa na sv. večer, ko je zaman iskal prenočišča. Niti ene besede nimamo zapisane, ki bi jo bil tisti večer pač opravičeno izrekel sv. Jožef. Kako pohlevno poslušal sv. Jožef prerokbo starčka Simeona, ki napoveduje Mariji meč bolečin! Čim nežnejša je bila ljubezen Jožefova do Marije, tem bridkeje so ga zadele Simeonove besede. V tujem paganskem Egiptu živeti kot begunec, prositi si tam dela, iskati si stanovanja, niso li bili to križi in težave za sv. Jožefa? Da, če premišljujemo tiho, skrito življenje sv. Jožefa, spoznamo, da je bilo veriga trpljenja in poskušanj.

Koliko plačilo je pač prejel sv. Jožef za svojo zvesto, tiho službo! Tukaj na zemlji je užival neizmerno srečo vedne družbe najsvetejših oseb Jezusa in Marije; bil si je svest njune ljubezni in pokorne vdanosti. Ko je pa prišla najtežja ura človeškega življenja, smrtna ura, tačas je pa le radost in sladkost bila pripravljena za zvestega rednika Sinu božjega.

Duša sv. Jožefa je prišla v predpeklo in tam je vsa radostna čakala velikega petka. In ko je prišla Jezusova duša v predpeklo, je gotovo najprej pozdravila Jožefovo dušo, ki je tam koprneče čakala. Kdo bi dvomil o tem, da bi ob svojem vnebohodu ne vzel Zveličar v nebesa na prvem mestu sv. Jožefa. In v nebesih je odkazal Bog sv. Jožefu velik delokrog. Zlasti je varuh družin, zaščitnik v vsaki sili, pomočnik in priprošnjik vseh, ki se k njemu zatekajo.

Češčenje sv. Jožefa se je razširilo še le zadnja stoletja. Zlasti je bila sv. Terezija velika častilka sv. Jožefa. »Nikoli ga nisem prosila zastonj, vselej sem bila uslišana,« tako nam ta svetnica zatrjuje.

Sv. Jožef je zlasti za današnje čase jasen zgled, pa tudi pomočnik in zaščitnik. On nas vspodbuja k resnornemu izpolnjevanju stanovskih dolžnosti, k ljubezni do čistega, tihega, skromnega boguvdanega življenja. Sv. Jožef je zaščitnik deviških duš in pomočnik v družinskih nadlogah. On je skusil, kaj se pravi stanovanja iskati, dela prositi, zavoljo svojega otroka preganjan biti, okusil je beg, zaničevanje in vse mogoče nadloge. Zato bo tudi nas razumel, ako ga zaupljivo prosimo v sličnih zadevah pomoči, varstva, tolažbe. Le pojdemo zlasti letos v vseh težavah zaupljivo k sv. Jožefu; koncem leta bomo lahko rekli s sv. Terezijo: »Nikoli ga nismo prosili zastonj, vselej nam je pomagal naš mogočni in ljubeznivi zaščitnik sv. Jožef.«

M.

Zgodi se Tvoja volja.*

(Piše V. Čadež.)

Sveta vera nas uči mnogo resnic, ki bi nam bile v sladko tolažbo, ako bi jih le prav umeli. Toda žal, večinoma si ne vzamemo dovolj truda, da bi jih globlje premišljevali, in tako ostanejo najlepše

* To izvirno razpravo smo prejeli namesto zadnjič začete po tujih virih posnete razprave o vdanosti v voljo božjo.

resnice za nas mrtve, brez vpliva na nas. Godi se nam mnogokrat kakor tistemu neukemu, ki brez misli opazuje po noči zvezdnato nebo: čuda božje mogočnosti gleda, a on se ne gané pri tem, kakor če bi gledal v prazno belo steno. Kako vse drugačne občutke pa ima zvezdoznanec pri takem pogledu! Celo življenje se ne

naveliča preišljevatí tek zvezd, njih velikosti, oddaljenosti itd.; da, čim dalje se s tem bavi, tem bolj se raduje nježov duh, ko odkriva vedno nove lepote.

Eden tistih verskih naukov, ki nam more dati največ tolažbe, je nauk o božji previdnosti. Kako neizčrpno bogastvo skriva v sebi, toda bogastvo, malokomu znano. Zakaj premnogo ljudi, ki sicer vedo, kaj vera uči o božji previdnosti, se ne povzpne do tega, da bi se v življenju držali tega nauka. Kolika škoda! Poglobiti se je treba v nauk o božji previdnosti in našli smo pot do velikega skritega zaklada. Temu nauku naj bo posvečena pričujoča razprava. Čim globlje bomo razmišljali božjo previdnost, tem bolj bomo strmeli nad to skrivnostjo.

Vso razpravo hočemo urediti po teh točkah:

1. Bistvo nauka o božji previdnosti.
2. Vdanost v voljo božjo: a) splošno; b) podrobno.
3. Stopnje vdanosti v voljo božjo.
4. Pomen in sadovi te vdanosti.
5. Zapreke zoper vdanost v voljo božjo.

Potrebno pa je v ta namen tudi, da nas Bog podpira; zato ga lahko prosimo s psalmistom: »Odgrni moje oči, in bom gledal čuda tvoje postave.« (Ps. 118, 18.)

1. Bistvo nauka o božji previdnosti.

Najprej si moramo bití na jasnem glede osnovnega nauka o božji previdnosti. Ta se glasi: Bog vodi in obrača vse na dobro; nič se ne zgodi, če on počne ali če on ne pripusti; in sicer Bog greh pripusti, vse drugo pa hoče.

Jasno je, da Bog greha noče, ker ga soyraži; pač pa Bog v svoji modrosti greh pripusti, ker more celo greh obračati v dopolnjenje svoje volje. Bog je n. pr. pripustil greh Judov, da so Sina božjega umorili, a ravno po tem najkrivičnejšem umoru je bilo izvršeno delo odrešenja. Bog je dalje dal človeku prosto voljo, katero človek lahko obrača — seveda na svojo odgovornost — v dobro ali v slabo. Če

kdo hoče prosto voljo izrabljati za greh, mu Bog to pusti, ker mu je noče vzeti; posledice greha pa Bog že hoče. Če bi pa Bog kakega greha ne pripustil, se nobena sila Bogu ne more ustavljati. Torej še enkrat: samo greh Bog pripusti, vse drugo pa hoče, ali: samo greh se godí po božjem pripuščanju, vse drugo pa po božji volji.

Že iz tega se vidi, kako bogokletno je pisanje v knjižici: »V dobi klerikalizma«, ki so jo slovenski socialni demokrati izdali leta 1908. Tam piše pisatelj na strani 60, da imajo socialisti »razum, ki jim pravi, da je bogokletno, verjeti v Boga« in da je vse to volja božja, da je sploh vse volja božja; vsi grehi, ki jih dela svet, so po volji božji. Tako se drzne pisatelj zasmehovati nauk, katerega očitvidno ne pozna. Mi dobro vemo, da kaj takega Bog noče, vemo pa tudi, da je Bog pripustil tako bogokletno pisanje.

Torej vse drugo razen greha Bog hoče. Vse drugo, tudi najneznatnejši dogodek je po božji volji. List na drevesu se ne zgane brez božje volje; kaplja z drevesa ne pade brez božje volje. »Ali se ne prodajata dva vrabca za en vinar in le eden izmed njih ne pade na zemljo brez vašega Očeta.« Tako nas uči naš Gospod (Mat. 10, 29.), ki nam celo zatrjuje: »Vaši lasje na glavi so vsi razšteí.« (Mat. 10, 30.) V knjigi pregovorov nas uči modrec: »Vadljeji se mečejo v naročje, Gospod pa jih razdeljuje.« (16, 33.) Iz tega sledi, da vadljej nikogar ne zadene brez božje volje. Tako je bil sv. Matija po vadljeju izbran za apostola, pa vadljej ga ni zadel po naključju, marveč po volji božji, ker Gospod razdeljuje vadljeje. Iz vsega sledi čisto jasno: božja skrb se razteza do vsega, brez božje volje se sploh nič ne zgodi, izvzemši seveda greh, kojega Bog le dopušča.

Ali je torej kak »slučaj« v tem pomenu, kakor se navadno o njem govori? Iz povedanega nam je že dan odgovor, da ni nobenega slučaja na svetu v tem pomenu, da bi se kaj dogodilo popolnoma neodvisno od Boga. Ako si n. pr. v mestu iskal kakega človeka, pa ti naenkrat na ulici pri-

de naproti, to ni bil slučaj, ampak Bog ti je pripeljal človeka, s katerim si želel govoriti. Če kdo trdi, da je slučaj, taji — četudi morda nevede —, da se vse godi le po volji božji, oziroma po božjem pripuščanju.

Ker je Bog neskončno svet, hoče vedno le dobro. In ta skrb, s katero Bog vse vodi in obrača na dobro, se imenuje božja previdnost. Kajpada mi v svoji omejenosti mnogokrat ne vemo, kateri dober namen hoče Bog doseči; a zadostuje nam le vedeti, da hoče vedno le dobro.

Mnogo hudega zadeva na svetu človeka: bolezen, lakota, pomanjkanje, neugodno vreme, žalost, smrt. Sv. pismo pravi: »Veliko težav je vsem ljudem prisojenih in težek jarem leži nad Adamovimi otroki od dne njih rojstva do dne njih pokopa v mater vseh ljudi.« (Sir. 40, 1.) Kakor pa te raznovrstne nadloge povzročajo mnogo bridkosti, vendar moramo reči: vse prihajajo od Boga. Prerok Amoz vprašuje: »Je li kaka nesreča v mestu, katere bi ne bil Gospod napravil?« (Am. 3, 6.) S tem imamo od Sv. Duha potrjeno, da Bog sam pošilja vse nesreče. Seveda nam pošilja nesreče, kakor smo že rekli, ker hoče dobro in vse obrača na dobro. In to nam mora biti v veliko tolažbo.

Kaj pa vojska? Je li ta tudi od Boga? Kdor je pazno premišljeval doslej povedano, bo hitro zadel odgovor: v kolikor je vojska v zvezi z grehom, jo Bog le pripusti; vse drugo zlo, ki izvira iz vojske, pa hoče. Še bolj naj nam to pojasni sledeče.

Marsikaj moramo trpeti od brezumnih stvari, dostikrat pa še veliko več od umnih, zlasti od strani svojega bližnjega. N. pr. oropan si, obrekovan, po nedolžnem zaprt, trpiš kako drugo krivico. Ali je tudi to volja božja? Gotovo. Greh, vsled katerega si ti trpel škodo, je Bog le pripustil, a vse posledice greha je naravnost hotel, najsi bodo zate še tako bridke. Saj ti je znano, kako je vsled zavisti svojih bratov Jožef prišel v Egipet in vsled hudobije Putifarjeve žene v ječo. Pa kako je Jožef

sodil o tem? Ko se je razodel svojim bratom, kot gospodar čez ves Egipet, tedaj jim je rekel: »Nisem bil poslan semkaj po vašem namenu, ampak po božji volji.« (I. Mojz. 45, 5.) Bog je hotel po njem rešiti Egipet in je v ta namen pripustil, da so ga bratje prodali in da je bil po nedolžnem zaprt.

Lepo se nam ta resnica opisuje v 2. knjigi Makabejcev. Hudobni kralj Antijoh se je predrznil stopiti v judovski tempelj; s pregrešnimi rokami je vzel svete posode in jih oskrunjal. Zakaj je Bog to pripustil? Sv. Duh nam pove: »Bog se je bil malo razsrdil zavoljo grehov mestnih prebivalcev in je bil zato tempelj zaničevan. Ako bi ne bili v toliko grehov zakopani, bi bil... (Antijoh) gotovo odvrnjen od predrznosti. Zato se je tudi ta tempelj udeležil nesreče ljudstva; potem pa bo deležen sreče.« (II. Mat. 5, 15—20.) Le po božjem pripuščanju je mogel Antijoh bogoskrunsko ravnati, to pa v kazni za grehe ljudstva. Ali ne veljajo te besede do pičice tudi za naše čase? Ob vojski so se tudi naši lepi božji hrami udeležili nesreče ljudstva; zvonovi so bili vzeti, predrzne roke so segale že po drugi cerkveni opravi, mnogo cerkva je bilo porušenih. Ako bi ne bili evropski narodi zakopani v toliko grehov, bi bili gotovo ti cerkveni roparji in škodljivci odvrnjeni od svoje predrznosti. Kazen božja je zadela nas in naše cerkve v opomin, naj se vrnemo k Bogu, da nam Bog da nekdanjo srečo in se te sreče udeleže tudi naše cerkve.

Še mnogo zgledov iz sv. pisma, zlasti iz knjig prerokov bi lahko navedli, iz katerih sledi ista resnica: nihče, ne satan, ne človek, ne kaka druga sovražna sila nam ne more škodovati, da, niti lasu na glavi skriviti, ako Bog ne pripusti; Bog pa ima pri tem vedno najsvetejše namene. Zato je nespametno, sovražiti bližnjega, ki nam je povzročil kaj hudega; spoznajmo v njem le orodje v rokah božjih; Bog nam hoče na ta način pridobiti kaj koristnega, dobrega. (Dalje.)

Ob uri moje smrti pokliči me!

Ti, večnosti brezbrežni ocean,
v globini svoji skrivaš moj poročni dan,
ločitve dan, moj smrtni hip,
ko zadnjo žrtev, zadnji svoj utrip
vložim v Gospodovo srce.

O pridi, pridi, sveti hip,
tj dan zaméne srečne:
pustila bom dolino solz,
stopila v hišo luči večne;
pustila mrzlo, temno bom tujino,
vstopila v rajsko domovino.
Za mano križ, solze, bridkosti,
pred mano morje sreče in časti;
za mano kratka, gluha noč življenja,
pred mano večno jutro brez noči.

O zadnja pot
v resnice dom iz doma zmot!
V samotni celici takrat obišči

nevesto svojo zadnjikrat, Gospod,
da v blesku evharističnega Solнца
odpravim se na zadnjo pot.
Iz svete hostije, o dobri Jezus,
z imenom mojim me pokliči,
obljube vse, ti veš, katere,
takrat na meni uresniči!
Pokliči me sladko, kot kliče mati,
če se oddaljil je otrok od nje;
pokliči, Ženin, ljubljeno nevesto
na poveljano srce!
Moj Jezus, prosim te iskreno,
pokliči me, kot si vstajenja dan
poklical srečno Magdaleno
v veličju zlatožarnih ran!
Naj te spoznam, naj grem s teboj,
pokliči me, o Jezus moj!

M. Elizabeta.

Mučenci novejšega časa.

(Dalie.)

Ljudje se zelo motijo, če mislijo, da so svetniki živeli samo nekdam, zdaj pa ni nobenega svetnika več. Ni vzroka, zakaj naj bi bili svetniki mogoči samo nekdam, zdaj pa ne več. Pred seboj imamo knjigo, v kateri je nakratko opisanih več sto svetih oseb, ki so živele zadnjih poldrugsto let.

Pa tudi v tem se ljudje motijo, če mislijo, da so mučenci bili samo prvih tristo let krščanstva, potem pa nič več. V isti ravnokar omenjeni knjigi je opisana tudi cela dolga vrsta mučencev, ki so prestali mučeniško smrt zadnjih sto let. In če bi hotel že kdo druge svetnike utajiti, mučencev posebno nikakor ne more. Kajti njih mučeniška smrt je tako zgodovinsko dejstvo, ki se je vršilo ravnokar. To bi se reklo solnce na nebu tajiti, kdor bi hotel ta zgodovinska dejanja tajiti.

Za nas, ki živimo v časih, ko se vera in pobožnost zaničuje in ko utegnemo tudi mi zaradi vere vsaj kaj malega trpeti, bo zelo vzpodbudno, ko bomo videli, kaj

so trpeli krščanski junaki za sv. vero v teh naših časih. Strmeli bomo nad velikim številom modernih mučencev, strmeli nad njih strašnimi mukami, strmeli nad peklenko zlobo njih preganjavcev in se vspodbujali nad nepremagljivo vztrajnostjo, srčnostjo in potrpežljivostjo teh božjih junakov.

2. Na istem kraju, kakor Janez Gabriel Perboar, o katerem smo zadnjič pisali, je že 20 let poprej umrl mučeniško smrti neki drug misijonar-lazarist, blaženi Francišek Klet. On spada k tisti slavni trumi 77 mučencev, ki so bili leta 1900 od Leona XIII. proglašeni za blažene. Klet je bil doma v Grenoblju na Francoskem in je 21 let star stopil v družbo misijonarjev-lazaristov. Kot mašnik je bil 15 let profesor bogoslovja in potem predstojnik novicijata pri sv. Lazaru v Parizu.

* Ta uvod je v zadnji številki po pomoti izostal.

Leta 1791. so imeli trije misijonarji odri-
niti na Kitajsko; pri enem izmed teh pa
se je pojavil nepričakovan zadržek. Te-
daj je začel Klet prositi, naj namesto one-
ga njega pošljejo v misijone. 28 let je ne-
utrudno oznanjeval poganom evangelij.
L. 1818, ko je bil že star, je izbruhnilo pre-
ganjanje kristjanov. Na njegovega godu
dan 1819 so ga ujeli in uklenili. Strašne
ječe in muke so mu bile prisojene. Kljub
tem nečloveškim mukam pa je bil vedno
vesel in je svoje sojetnike tolažil in osr-
čeval. Smrtne obsodbe se je iz srca raz-
veselil. Dne 18. februarja l. 1920 je prejel
palmo mučeništva, star 73 let.

Kakor povedano, je bilo l. 1900 pro-
glašanih za blažene celih 77 mučencev, ki
so vsi razen dveh umrli v minulem 19.
stoletju. Cerkev ima torej še vedno nove
mučenice. No, pa o tem se bomo v teku
tega popisa še bolj natanko prepričali.

3. Blaženi Gabriel Dufresse
iz pariškega misijonskega semenišča je
misijonaril na Kitajskem od leta 1776. Od

vsega početka je imel težko postajo, kjer
je bil izpostavljen vednim preganjanjem.
Leta 1785 je bil 6 mesecev zaprt, potem
so ga izgnali. A kmalu je bil neustrašni
misijonar zopet pri svoji čredi. Leta 1800
je bil posvečen za škofa. Bil je to čas traj-
nega preganjanja; noben dan si niso bili
kristjani, še manj pa misijonarji svesti
svojega življenja. Neki slaboten kristjan je
na natezalnici izdal bivališče svojega ško-
fa, katerega so sovražniki nato v drugič
ujeli. To pot mu srčno zaželjena mučeni-
ška krona ni odšla. Dne 14. septembra
l. 1815 so ga dejali ob glavo.

4. Blaženi Janez Lantrua iz Li-
gurije je vstopil s 17 leti v Rimu v franči-
škanski red in 39 let staremu se je izpol-
nila dolgo gojena želja, da je smel iti evan-
gelij oznajevati med Kitajce. Z neznan-
skimi težavami je 15 let sejal seme božje
besede. V najlepše plačilo za to mu je
bilo to, da so ga nazadnje ujeli in po
mnoгих junaško prenašanih mukah 7. fe-
bruarja 1816 zadavili. (Dalje.)

Takih nam je treba!

V zadnjem »Bogoljubu« ste brali, da
so zdaj prišli sila žalostni časi za sv. vero.
Da pa ne bomo še obupali nad našim ljud-
stvom, pogledjmo danes neko veselejšo
sliko:

V neki župniji, ki ima 4000 duš, se je
obhajal v zadnjem adventu sv. misijon;
bilo je to v tistih dneh, ko je sneg padal
na debelo. Pota slaba, obutev v takem nič
ne drži, to veste. Kljub tem velikim ovi-
ram so ljudje goreče prihajali k misijonskim
pridigam. Po dve uri daleč — v takem so
rabili do tri ure — so imeli iz bolj odda-
ljenih vasi, a ravno ti so bili navadno med
prvimi. V premočenih čevljih so vztrajali
pri dveh ali celo treh pridigah. Spovedo-
valo je sicer osem spovednikov, a spoved-
nice so bile vedno oblegane. Že ob 1. uri
ponoči so začeli prihajati, potem pa cel
dan do 8. ure zvečer. Nekateri so bili ob
osmih zvečer še vedno tešči. Drugi so imeli

priti ravno na vrsto za spoved, pa so mo-
rali spovedniki zaradi reda iz spovednice.
Kaj narediti? Kar v cerkvi so ostali celo
noč, da so vsaj drugi dan prišli na vrsto.
Morda si bo kdo mislil, kako so bili nevolj-
ni. Nič godrnjanja, nasprotno: veselje si
jim bral na obrazu.

V teh časih se nam zdi kaj takega
skoro neverjetno, ker vemo, kako so ljudje
nepotrpežljivi, godrnjavi, nepočakani in
nevem še kakšni. Ti pa tako potrpežljivi
in požrtvovalni. Takih nam je treba!

V vsaki fari je več takih dobrih duš,
trdnih v veri, takih, ki za dobro tudi kaj
prenesejo. Vsi ti se morajo združiti v eno
veliko armado Kristusovo, ki ne bo odne-
hala ne za pičico v boju za Jezusa in nje-
govo Cerkev. Mi vstajamo, smo že pri-
pravljeni! Karkoli pride nad nas, nič nas
ne bo omajalo; s Kristusom smo, z njim
tudi zmagamo!

Starši, pozor na otroke-dijake!

Z ganljivo nežnostjo se je naš veliki Slomšek v svojem življenju spominjal onega trenutka, ko se je pred odhodom v šole poslavljajal od svoje rojstne hiše. Nauki, ki so mu jih dali domači ob tem slovesu, so se mu vtisnili neizbrisno v za vse sprejemljivo srce in mu bili ščit v bojih mladostnega, dijaškega življenja.

Gotovo se satan v vseh časih močno trudi za svoje kraljestvo. So pa gotovo trenutki, ki jih smatra za posebno ugodne. V takem času živimo danes. Satan tudi dobro ve, da ima najlažjo žetev med mladino. Zdi se, kot da je v teh časih vzel v zakup celo državo, da z njo vojuje boj proti Bogu zvesti mladini. Tudi Slomska so napadali v šoli radi njegovega odločno verskega prepričanja. Toda vse to so bili le napadi poedincev, posameznih njegovih tovarišev. Verska šola in pa spomin na nauke njegovih staršev sta zadostovala, da se je mogel vsakokrat z uspehom braniti.

Drugače je danes. Nauk in skrb staršev moreta le redko ubraniti mladeniča ali dekletko, da ne bi sledila sladki vabi satana. Danes gredo v srednje šole otroci z desetimi leti. Starši ga pripeljejo jeseni v mesto, ga izročijo mogoče skrbni in pobožni gospodinji, nato pa je — še dete — med tujci. Mogoče je dobro vzgojen, globoko veren, otroško vdan Bogu in Mariji, — a sam je, brez ljubečega nadzorstva, sam med množico od vseh vetrov došlih, do tedaj mu nepoznatih tovarišev. Že prvi dan mogoče čuje o organizaciji, doslej mu nepoznani besedi. Za mlado srce je društveno življenje nekaj novega, vabljivega, govornica o svobodi — angelsko zvonjenje in v par dneh je v državno priznani organizaciji — svobodomiselcev. Nič slabega ni pri tem mislil, sledil je le lepemu govorjenju brezverskih tovarišev.

Pa ne samo svobodomiselna dijaška organizacija je lahko strup za mlado dušo. Še neizprijen mladenič, dobro dekletko, pride v šoli v dotik s tovariši in tovarišicami iz

nevernih družin. Ti ne molijo, preklinjajo, govore grdo o cerkvi in duhovnikih, se norčujejo iz veronauka, se nespodobno vedejo pri skupni službi božji, govore o goljufijah pri prejemanju sv. zakramentov itd. Pripetili so se slučajni, da je tak brezbožen dijak ponujal denar, če gre drugo mesto njega k sv. spovedi in odda njegov spovedni listek. Spočetka je pač nauk dobrih staršev močnejši od vpliva neverne tovarišije. Toda le dijak, ki prejema svojo odporno moč od zavedno katoliških tovarišev, se bo mogel stalno upirati pogubnemu vplivu svobodomiselstva. Dobra tovarišija — rešilna vrva, slaba tovarišija — kamen na vrat plavalcu.

Če bi našteval vse nevarnosti, v katerih živi danes dijak v mestu, ne prišel bi do konca. Le eno, najnovejšo, še omenim. Te dni priobčujejo časopisi dolge članke o ministrski naredbi, s katero se uvaja v šole obvezen sokolski pouk. Govori se tudi, da nameravajo odpraviti veronauk iz šol, da nameravajo ukiniti samostanske šole itd. V teh težkih časih je dvakrat potrebno, da se združi vse, kar s Cerkvijo čuti, in stopi med branitelje Cerkve, vere in predvsem naše mladine. Ako izgubimo mladino, izgubimo vse. Izgubili jo bomo prav gotovo, ako se zanjo ne bomo brigali.

Katoliško dijaško organizacijo imamo. Ona je poklicana, da ščiti najdražje naše mladine, njeno versko prepričanje. Ona vrši težko nalogo, da s širjenjem resnice uniči pogubni vpliv slabe tovarišije in da s predavanji načelne vsebine odbije napade brezverske šole. Reči moramo in z veseljem zapišemo, da naša katoliška dijaška organizacija te svoje naloge izvrstno vrši.

Od vas, katoliški starši, je odvisno, da bo ta naša mladinska organizacija rasla in svoj boj dobro vojevala. Ni zadosti, če vam piše sin ali pa hčerka, da hodi vsako nedeljo v cerkev in da prejema štirikrat na leto sv. zakramente. Sami se

prepričajte, če je vaš sin, vaša hčerka v katoliški dijaški organizaciji. Uredništvo »Bogoljuba« bo radevolje dalo vsa pri-merna pojasnila. Vsak katoliški dijak, vsaka katoliška dijakinja mora biti v teh težkih časih v katoliški organizaciji!

Starši! Vsa pojasnila glede dijakov in di-jakinj daje Osrednji odbor Slov. dijaške zveze, Ljubljana, Ljudski dom. Obračajte se pridno in odkrito do nje. Tam dobite pojasnilo za dijaštvo cele Slovenije.

»Zora-Luč« se imenuje mesečnik, ki ga izdaja jugoslovansko katoliško dijaštvo. Naj-lepše boste sodelovali pri delu za našo mla-dino, če si naročite njeno glasilo. Stane pol-letno 24 kron. Naroča se na naslov: Uprava »Zore-Luč«, Ljubljana, Ljudski dom.

Enkrat ne pojdite v gostilno, prihranjeno pa pošljite osrednjemu odboru Slov. dijaške zveze, Ljubljana, Ljudski dom. Vi ne boste pri tem trpeli, 1000 katoliških dijakov vam bo pa za ta malenkosten odtegljaj od srca hvaležno.

Vrt Getzemani.

Tabernakelj — vrt na Oljski gori,
kjer Zveličar čudežno živi;
v zakramentu delo odrešenja
za človeštvo dannadan vrši.

Raz višino s sedeža ljubezni
gleda zmot razburkano morje. —
Judeži poljubljajo mu lice,
bojazljivi Petri ga taje.

Tu poslušaj javno sramotjenje,
čuje laž, preklinjanje, zasmeh,
živa priča strašnih hudodelstev,
mlačnosti, sovraštva in pregreh.

Ni zločina, ni je hudobije,
ki bi On je v tajstvu ne poznal,
neprestano tu se mu ponavlja,
kar na Oljski gori je prestal

Tabernakelj — slika Oljske gore...
Greh vihti trpljenja ostri meč. —
Molim Te, trpeči moj Zveličar,
naj bom zate angel tolažéč.

Limbarski.

Klic na pomoč iz Bolgarije.

V tej strašni svetovni vojski so trpeli zelo veliko misijoni, posebno naši mace-donski.

Komaj smo si kakih 20 let malo pri-redili šole in sirotišča za sirote, bili pod-pora in luč mladim in starim, smo bili pregnani iz Macedonije, morali smo za-pustiti vse naše nade in se udati strašni usodi. Revno mladino smo vzeli s seboj in po hudih naporih, kjer so nam bila sko-ro povsod vrata zaprta, smo dospeli v me-sto Skoplje. Tudi tukaj smo doživeli isto in bežali v mesto Sofijo. Tu smo si vzeli v najem nekaj malih prostorov za prvo silo, ker nimamo nobene pomoči, ter čakamo

daljnje podpore iz Jugoslavije, posebno od vas vernih Slovencev in Slovenk. Ne zapustite nas, kajti Grška, Bolgarska in Srbska nudijo le pomoč svojim vzhodnim cerkvam.

Potrebni so pomoči katoliški misijo-narji in sestre evharistinke, ki skrbe za vzgojo sirot in žen, za povdignjenje morale.

Katoličanov je v teh krajih precejšnje število, toda kaj pomaga, ko nimamo nobenih sredstev, da bi jim pomagali posebno sedaj po vojski, ko je beda še ve-liko večja kot poprej, dočim imajo drugo-verci veliko več sredstev in jih tako va-

bíjo k sebi. Zato pa kličemo in iskreno prosimo, usmilite se nas ubogih, prispevajte po Vaših močeh, dajte in se Vam bo dalo!

Vsi z našo ubogo mladino pošiljamo vsak dan goreče molitve in prošnje k Vsemogočnemu, da nas usliši in omehča srca dobrotnikov, da bi nas rešili propada.

Najprisrčneje se Vam zahvaljujemo,

ker smo prepričani, da naša prošnja ne bode zastoj.

Bog Vam povrni!¹

Vdani

Jožef Alloatti, misijonar,
Zofija. Ul. Vrbica 4 (Bolgarija).

¹ Darovi naj se pošiljajo na upravništvo »Bogoljuba« pod naslovom: Za č. sestre evharistinke na Balkanu.

Gospod, pošlji delavcev v svoj vinograd!

Dobrotljivi Gospod, ki si v svoji vsevednosti videl žalostno in usodepolno pomanjkanje duhovnikov našega časa, podeli milostno po zaslugah svojih grenkih dušnih bolečin na križu, ki si jih izrazil v besedah: »Žejen sem!«, da slišijo Tvoj glas vse duše, katere si izvolil v svojo sveto službo. Daj jim moč, da vse zapreke velikodušno premagajo in se z dobrovoljnim srcem Tebi izročijo.

Ljubi sv. angeli varuhi od Boga izvoljenih duš, prosite brez prenehanja pred prestolom božjim zanje. Opominjajte jih

ljubeznivo in iskreno, naj zvesto slušajo klic božji, ki jih vabi v vinograd Gospodov.

Preblašena Devica Marija, ki si s svojim trpljenjem pod križem soodreševala neumrljive duše, izprosi nam mnogo in vrednih duhovnikov.

In ti, sveta mati Ana, ki si svojo ljubo hčerko v nežni mladosti darovala Gospodu v templju, izprosi staršem milost, da bodo z veseljem darovali svoje sinove Gospodovi službi. Amen.

Molite radi to molitev za duhovski poklic.

Lepota mine, čednost ostane.

Ko je bil nekoč sv. Non, škof v zboru z drugimi škofi pred cerkvijo, je prijezdila mimo krasna ženska, velika grešnica, (pozneje spokornica sv. Pelagija). Imela je zares lepo rast života, bila je v svileni obleki, v ušesih so ji viseli dragoceni uhani, okoli vratu zlate verižice, v prstanih vdelani bliščeči kamni, njena glava je bila umetno opletena in na nogah čeveljčki z zlatimi nitimi prevlečene. Pred seboj in za seboj je imela polno gledalcev in občudovalcev njene lepote. Tudi škof Non se je nanjo ozrl. Ko je Pelagija jahala naprej, sv. Non jokajoč vzdihne: »O ti moj Bog, koliko časa je potratila ta nečimurna ženska, da se je tako nališpala, da bi ugajala svetu, ki preide, mi pa tako malo časa porabimo za naše duše, da jih okra-

simo, ki bodo enkrat stale pred večnim Sodnikom.«

Koliko je dandanes takih gizdavih žensk, Pelagij, ki preveč skrbe za lepoto svojega telesa! Hočejo drugim dopasti, zato nosijo drago, predvsem pa nedostojno narejeno obleko, si lase zvijajo, palijo in smešno razčesujejo, da je glava podobna grmu. Nečimurnim ženskam se prisoja jako malo čistosti, vsaj razvidna ni izpod tolike navlake.

Žalibog, da se je ta kuža nečimurnosti tako razširila tudi po deželi med žentvom! Koliko časa se porabi pred ogledalom, da je vse v redu, in ko pride v cerkev, je že evangelij minul. Ah, dekle, ali žena, skrbi raje za lepoto svoje duše! Krasi naj jo čistost, ponižnost, pobožnost! Ako

imaš lepo vzrastlo telo, zalo obličje, pomisli, da vse tisto hitro mine, in tudi tisti, katerim hočeš dopasti, minejo. Ti in oni — vse mora umreti. Če je pa tvoja duša lepa čednosti in dorih del, to ostane in se bo pokazalo v večnosti. S tem dopadaš Bogu in ljudem. Pomisli, da z lepotičjem sebe in druge goljufaš. Kaj se bahaš, ako te je Bog obdaroval z lepoto, koliko časa

bo pa trajala ta lepota?! Majhna bolezen jo pokvari, zob časa jo razjé, smrt pa jo gotovo pokonča.

»Lažniva je lepota in prazna je brtikota; žena, katera se Gospoda boji, ona bo hvaljena«, pravi Knjiga modrosti.

Psalm 44. pa trdi: »Vsa lepota kraljeve hčere je od znotraj.«

Obrezovanje.

Na Novega leta dan, to je na praznik obrezovanja Gospodovega, je prosila sv. Mehtilda v zamaknenju Jezusa, da bi njej in njenim redovnim sestram podelil novoletni blagoslov ter na njih obrezal, kar je njemu nevšečnega. Tedaj ji reče Gospod: Na svojih srcih imate biti obrezane vseh misli napuha, nepotrpežljivosti in posvetne ničemurnosti; na ustih vseh besedi hinavstva, opravljanja in predrznega obsojevanja. Sv. Mehtilda in njene sestre so že ho-

dile po poti popolnosti, pa vendar jim je Gospod to ukazal. — Koliko v večji meri bi bilo treba, da bi bile v današnjih časih me ženske obrezane na svojih jeziki, ker marsikje dve in dve glave skup tišče in obeh jezička udrihata po tretji, da je foj! — Zamera gori ali doli! Katera se bo pritožila, tista je gotovo prizadeta. Bolje je roko na srce, izprašati si vest, se tega obtožiti, potem pa ključavnico na usta!

Ena izmed vas.

Moja pot po Koroškem.

Poroča urednik.

(Dalje.)

Prišli smo v Dobro vas. Ko skočim z vlaka, vstopa vanj ravno g. župnik Sekol iz Vogrč in me povabi: Pridite tudi k meni v Vogrče. Zakaj pa ne? pravim. Bog Vas živi! Na svidenje! Uberem pot proti cerkvi in samostanu. Ob potu je bila njiva, na kateri je delalo več žensk; ne vem, kaj so že delale. Dve sta imeli na glavi klobuke nad rutami, druge samo rute. Vprašam, zakaj imate ve klobuke na glavi, one pa ne? Teh je pa sram, mi odgovorita. Ta koroška navada, da preproste ženske nosijo vrhu rut preproste klobučke, kaže, da izginja. Mlajši ženski svet se je začel te za nas seveda nekoliko čudne mode sramovati.

Pridem do cerkve in samostana. Tam je toliko poslopij in zidovja, da nisem vedel, kam bi se obrnil. Tudi nisem bil odločen, ali se naj prej oglasim v samostanu ali v župnišču. E, v samostanu, si mislim, imajo gotovo več prostora, ko je toliko poslopje. Grem po stopnicah, pridem na hodnik in — nasproti mi

pride znana, prijazna postava: častiti pater priyor Viljem Rožman. Videla in spoznala sva se nekaj mescev prej v Ljubljani v Leonišču. S kakim veseljem me je pozdravil in kako ljubeznivo sprejel! Prosil sem ga, če bi mogel v samostanu prenočiti. Ne samo prenočiti, pravi, ampak vi ostanete tukaj! Začel sem se braniti, da ne morem, da moram dalje itd. Boste pa od tukaj izlete delali, mi pravi; če boste kam šli, boste prišli pa spet nazaj. Kaj sem hotel? Vdati sem se moral; v samostanu je namreč pokorščina prva čednost. Razkazal mi je nekoliko svoje gospodarstvo. Samostan je ogromna stavba, lepa, pravilna na štiri ogle zidana, v sredi ogromno dvorišče. Samostan je nekaka pristava benediktinskega samostana v št. Pavlu na nemškem Koroškem. Ima veliko zemlje, polja, travnikov in gozdov. Vsa lepa ravan, ki se razširja ob vznožju samostana do gričev na oni strani ravnice, je samostanska. V samostanu prebivata samo dva patra, da vodita gospodarstvo. Razen

tega je pa v velikem poslopju nastanjena še šola, sodnija, davkarija, notarijat in ne vem, kaj še vse.

Ko sem se tu malo razgledal, me pelje ljubeznivi pater priyor predstaviti g. proštu. Kakor menda znano, ima g. župnik in dekan v Dobrli vasi čast prošta. To zaradi tega, ker so nekdanj v samostanu bivali opatje, in ko so opatijo odpravili, so v spomin na to dali čast prošta župnikom. Kakor znano, je bil doberloveški gospod prošt tisti čas pred plebiscitom generalni vikar ali škofov namestnik za slovensko Koroško (cono A). Jaz sem si mislil, da je to pač gotovo kak mogočen gospod, ki sedi visoko v oblakih in gleda globoko doli na druge, ki so pod njim. Kako sem se zmotil! Gospod prošt Matija Randl so ljubezniv, domač gospod, da se vsak pastirček ž njimi lahko pogovori. Visoka postava, a ponižna duša. V Dobrli vasi je bila tedaj cela škofijska pisarna. Zato sta bila pri gospodu proštu tudi še vikarijatski kancelar g. dr. Lučovnik in tajnik g. župnik Lasser. Gospod kaplan Krašna pa je bil minister zunanjih zadev. Vodil je s svojo krepko roko občinske posle. Tako je bila v Dobrli vasi zbrana res lepa družbica duhovnikov, kakor mala škofija.

Prišla je nedelja in jaz sem moral seveda na prižnico. Cerkev v Doberli vasi je znamenita, staročastitljiva, a malo čudna. Sredi cerkve so visoke stopnice, tako da je zadnji del skoro za eno nadstropje nižji od sprednjega, pod katerim je kripta ali spodnja cerkev. Cerkev je dolga, a precej ozka. Prižnica stoji nekako sredi cerkve, da pridigar ne ve, ali bi se obračal bolj proti oltarju ali proti durim, da bi ga vsi razumeli. Za popoldne smo oznanili cerkveni shod za žene in dekleta. Prišle so. A če bi bil na Kranjskem povabil za popoldne same ženske v cerkev, bi jih bilo več. Pri nas ženske še prigrme skupaj, kadar jih pokličemo. Povedati pa moram, da je na Koroškem nekaj v vsakem oziru izvrstnih deklet in žen, navdušenih za vse dobro. Imeli smo po službi božji še malo shoda v društvenih prostorih, kjer so se zbrala ta pridna dekleta. Izražale so tudi željo, da bi se jim ustanovila Marijina družba, ker je še nimajo. Toda imeli so pa tudi precejšen del ženstva pridobljenega za nasprotno stran, ki so tudi pripomogle, da je plebiscit izpadel tako, kakor je.

Prva pot, ki sem jo napravil iz Dobrle vasi, je bila v Škocjan, kjer župnikuje in kmetuje gosp. Vinko Poljanec, s katerim sva znana že mnogo let. Po poti tja sva se na neki stezi srečala z g. dr. Jankom Hočevanjem, ki je imel na Koroškem važno opravilo;

izplačeval je odškodnino za to, kar je lani napravila škoda naša vojska. Govorila sva o lepoti koroške dežele in o koroškem ljudstvu. Rekel mi je: tako dobrih ljudi kakor so koroški Slovenci, tisti, ki so dobri, na Slovenskem ni. In te besede moram tudi jaz potrditi. Na Koroškem je veliko slabega; a tisti, ki so dobri, so res dobri. Tako dobri, da se ž njimi ne morejo kosati drugi kakor Prekmurci. Ljubijo svoj jezik, četudi trpijo zavoljo njega. Vdani so duhovščini in jo spoštujejo bolj kot pri nas, vneti so za vse dobro. Zato so ostali in ostanejo trdni kljub vsem težavam, ki so jih imeli in jih še imajo.

Od Dobrle vasi do Škocjana je nekako poldruho uro hoda. Pot je bila prijetna, ajda je cvetela in čebele so brnele po njej. In ta pogled na cvetočo ajdo in na te pridne božje živalice, ki srčejo iz nje sladkost in jo prinašajo domov, je nekaj silno prijetnega. Cvetočje ajdove njive so kakor belo-rdečkasti prtovi, pogrtnjeni čez zemljo. In s temi prtovi, ki jih je natkala sama božja roka, je bila pregrnjena vsa ravan. — V Škocjanu nisem bil prvič. Bil sem tam že pred 30 leti kot bogoslovec na obisku pri svojem prijatelju g. Matvezu Ražunu, ki je v tej fari doma, bil župnik v št. Jakobu v Rožu, sedaj pa kot begunec kaplanuje pri nas v Stari Loki. Drugič sem bil v Škocjanu, ko me je gospod župnik Poljanec povabil na neko cerkveno opravilo; menda sem govoril tudi o treznosti. Pravim, da gospod Poljanec tukaj župnikuje in kmetuje. Kmetovanje ga veseli in v čast si šteje, da je tak strokovnjak v kmetijstvu. Ravno sta s hlapcem prepeljavala in presukavala voz mrve po podu, kako ga bosta bolj srečno prevrnila. Ko smo se potrebno pogovorili, me je gospod kaplan spremil do Klopiniškega jezera, ki je kako četrtrinko ure od Škocjana skrito med griči. Klopiniško jezero je veliko približno tako kakor blejsko, samo obliko ima drugačno. Otoka nima in bolj podolgovato je. Na spodnjem koncu je že nekaj vil. Tam sem za nekaj hipov stopil v vilo g. nadpoštarja Slavka Ravnikarja, ki je bival kot agitator za plebiscit na Koroškem in mu je tukaj tako ugajalo, da si je kupil to bivališče.

Dvakrat sem šel iz Dobrle vasi v Vellkovec. Do tam je približno dve uri. Prvič sva se peljala s patrom priyorjem, ki je imel ondi opravke, drugič z gospodom sodnikom in notarjem, ki sta šla k seji narodnega sveta.

Vozili smo se mimo Sinče vasi, kjer je večji kolodvor. Od tu voda stranska železnica v Železno Kaplo in tu je kolodvor za Velikovec, ki pa je oddaljen od tukaj še več kot eno uro. Čez Dravo vodi nov dolg lesen most. Ve-

likovec stoji na visokem bregu, nekako tako kakor Kranj nad Savo, samo da je breg višji in daljši. Tudi cerkev v Velikovecu me je malo spominjala na cerkev v Kranju. Zunaj ni kaj posebnega. Zvonik ima baročen in zunanost cerkve v Kranju je mnogo bolj častitljiva; a znotraj jo velikovška poseka. Tudi kranjska je lepa, dasi malo preveč pisana; a velikovška je večja, daljša, bolj zmerno, a zelo okusno opremljena krasna gotska stavba. Drugih znamenitosti Velikovec nima. Čedno malo mestece s prostornim trgom, na katerem rastejo kostanji.

Kmalu zunaj mesta na zapadni strani je druga župnija, št. Rupert pri Velikovcu. Ondi je tudi takozvana narodna šola, ki jo vodijo šolske sestre. Razume se, da sem tudi tja

kožo. Eno gojenko so Nemci ustrelili. — Jaz misem ne tukaj ne drugod po Koroškem nič izpraševal, kako je takrat bilo. Prehudo mi je pri srcu, kadar take reči slišim; a le preveč radi so mi ljudje sami pripovedovali.

Ali se spominjate, da sem zadnjič v tem potopisu rekel, da je sveti Ignacij Lojolski dejal, da je ni stvari na svetu, ki bi ga užalostila, ako jo izgubi? Tako nič ni bil navezan na vse, kar je zemeljskega. Rekel sem: take popolnosti so zmožni samo svetniki. A taki svetniki še živijo, in enega takih svetnikov bomo v tem potopisu srečali. In ta je ravno gospod župnik Treiber. Srečal sem ga tiste dni v Ljubljani na ulici, kamor je pribežal — pregnanec. Jaz sem bil vtopljen v žalost, pa sem tudi njegova sočutno vprašal, če mu je kaj zelo

Dobrla vas.

želel pogledati in pozdraviti gospoda župnika Treiberja. Šolske sestre so ravnokar končale duhovne vaje in tam okoli samostana se je vse bliščalo od svetosti. Naletel sem tam še na eksercitorja, g. vizitatorja misijonarjev, š. g. Javšovca, s katerim sva se potem odpeljala skupaj do Sinče vasi. V ženskem samostanu je duhovnik seveda zmeraj prijazno sprejet. G. župnik Treiber je bival v župnišču sam brez gospodinjstva, hrano in postrežbo je imel kar v samostanu. Saj je bil pa tudi dober in skrben duhovni oče sestram in gojenkam. Predlanskim v majniku ob tistem nemškem navalu so morali seveda vsi bežati, župnik in sestre. Odnesele so komaj zdravo

hudo. In odgovoril mi je s tistim svojim mirnim in ljubeznivim glasom: »O nič, prav nič mi ni hudo. Božja volja je tako in mora že prav biti. 25 let sem delal in se trudil v št. Rupertu za sestre in šolo in za vse. Če je božja volja, da vse to zdaj propade, mora že prav tako biti.« Vidite, tako govori svetnik! Svetniki merijo vse z božjim merilom, mi pa s človeškim. In zato smo tolikokrat zbegani, kadar ne gre po našti volji. Pravičnik pa si misli, kakor govori psalm 45: »Bog je naše pribežališče in naša moč, naš pomočnik v bridkostih, ki so nas hudo zadele. Zato se ne bojimo, ko se zemlja trese in ko se gore prekucavajo v globočino morja.« Kakor smo

brali v »Slovincu«, je moral gospod župnik Treiber sedaj v drugič zapustiti župnijo; umaknil se je zaenkrat v Maribor. In gotovo tudi sedaj misli kakor na prvem begu: Če je božja volja tako, se nimam nič pritožiti, mi je popolnoma prav. Kakor sv. Jožef, ko je moral bežati v Egipt, ni imel nobene besedice pritožbe. In res prav ima, če tako misli! Nad njim se izpolnjujejo sedaj besede Gospodove, besede polne tolažbe: »Blagor vam, kadar vas bodo kleli in preganjali in zavoljo mene vse hudo zoper vas govorili. Veselite se in od veselja poskakujte, kajti obilno je vaše plačilo v nebesih!« In to, kar velja o gospodu župniku Treiberju, velja o vseh pregnancih; sploh o vseh, ki zavoljo dobrega kaj trpe. O, da bi mi znali v svetlobi vere, v luči božji ali z božji mi očmi gledati krize in težave! Kako drugače bi sodili svet in vse, kar se na njem godi, kakor ga sodimo sedaj! O, da bi mi spoznali dar božji — kakor je Jezus rekel Samaritanki — in kdo je, ki z nami govori, ko prihajajo križi nad nas! Morda bi potem sami prosili, naj nam da piti iz keliha, iz katerega je on sam pil. Pa mi zametavamo ta dar božji in se ga branimo, kar se ga moremo. Zato le natančno berimo in dobro preštudirajmo razpravo o vdanosti v voljo božjo, ki je natisnjena spredaj pod naslovom: »Zgodí se tvoja volja!« Božje misli niso naše misli, in božja pota niso naša pota; kolikor so nebesa višja nad zemljo, toliko so božje misli vzvišene nad našimi.

Drugi pot sem jo udaril iz Velikovca od št. Ruperta še naprej po cesti, ki vodi v Celovec, s katere smo zavili čez nekaj časa po stranski poti na levo in prišli v Tinje, kjer je tiste dni duše pasel g. župnik in pisatelj Francišek Ksaver Meško. Kaj naj vam povem o Tinjah? Ne vem, če smem vse povedati... Kraj je še popolnoma slovenski. Na pokopališču so pa večinoma le nemški napisí, in to nam pove dovolj. Po teh napisih na pokopališču človek dobi koj sliko o fari. Odtod so pregnali g. prošta Einspielerja, mu župnišče ali proštijo razdejali in vse odnesli. G. Meško mi je hotel pokazati, kakšno je v proštiji, pa nisem maral pogledati. — Pa naj povem naravnost, kar na Koroškem vsi vedo: versko življenje v Tinjah je slabo. Je par far te vrste na Koroškem, kjer je prav zatostno, in med temi so Tinje. Kmetjski ljudje že več v cerkev ne hodijo. Bolj natanko ne bom opisoval, kako ta kaj. Vendar pa je, kakor povsod, tudi v Ti-

njah nekaj dobrih in prav dobrih ljudi, poštenih Slovincov in vernih kristjanov. Celo Marijina družba je tam. Bog daj tem dobrim ljudem stanovitnost, da bi mogli kljub vsem težavam vztrajati v dobrem! Bog daj pa tudi, da bi mogel novi g. prošt — če sem prav ališal, je to gospod prelat Martin Erlich — farno kaj preroditi in duhovno dvigniti.

G. župnik Meško mi je tudi povedal, da me »Slovenski Narod« v Ljubljani nekaj prijemlje zaradi Sokolov, katere sem si v neki pridigi malo privoščil zaradi njih protiverskega duha. Kje si pa »Narod« bral? ga vprašam. Saj ga je vse polno na Koroškem, mi reče. »Naroda« in drugih liberalnih slovenskih listov. In povedal mi je tudi, kako oblastno nastopajo liberalni slovenski učitelji in uradniki in odrivajo duhovnike, ki so bili na Koroškem doslej skoro edini voditelji ljudstva. Sedaj hočejo pa naenkrat drugi vso oblast imeti, duhovnik nima več kaj govoriti. To in še več podobnega sem slišal tukaj, pa tudi povsod drugod po Koroškem! Ko so ljudje videli te moze in njih ravnanje, so zgubili zupanje v nas...

Iz Tinj sem se zopet vrnil v Dobrlo vas, kjer sem bil vsega skupaj ravno en teden. Pa ko bi bilo po volji dobrlovaških gospodov, bi moral še tam ostati; tako prijazni so bili z menoj. Moj gospodar, pater prijor, je postal skoro nevoljen, ko sem mu rekel, da sedaj na vsak način moram dalje. Skoro s silo sem se odtrgal in poslovil.

Kam naj bi se pa iz Dobrle vasi podal? Ko bi mogel kaj pomagati, bi se bil podal na zahodno stran proti Celovcu in v Rožno dolino, kakor mi je rekel dr. Brejc, in vso cone preletel. Ker sem vedel, da z menoj ne bo nikjer veliko pomagano, nisem hotel tako daleč okoli šariti. Kraji so mi bili pa tudi že znani, saj sem že pred 30 leti obhodil vsa glavna pota po slovenskem Koroškem. Od Spod. Dravberka do Velikovca in Celovca in do Gospesvete, potem po Vrbskem jezeru gori, od tam v Rožno dolino, po celi dolini doli nazaj v Podjuno in čez Jezerski vrh spet na Kranjsko. Pa tudi pozneje sem še nekaterikrat obiskal in prehodil posamezne dele gori do Šmohorja v Ziljski dolini in šel zopet enkrat peš čez Ljubelj nazaj. Zato sem se to pot obrnil na vzhodno stran proti Pliberku, kjer doslej še nisem bil.

(Dalje sledi.)

Odseki v Marijini družbi.

Čemu odseki? — Kateri? — Kako naj bodo urejeni?

Spredaj govorimo o dveh odsekih, dobrodelnem in časnikarskem. Tukaj a naj bo nekaj splošnega o odsekih, kajti zdi se, da je z odseki pri naših družbah precej slaba.

Čemu torej odseki? O apostolskem delu je »Bogoljub« že veliko pisal. Apostolsko delo ali skrb za čast in kraljestvo božje ter za zveličanje duš — to je eden izmed glavnih namenov Marijinih družb. Žal, da se tega velikega namena mnogi družbeniki premalo zavedajo in so precej zadovoljni le s tem, če sami zase prav živijo. Nekateri pa bi že želeli apostolsko delati, a ne vedo prav, kako. Po odsekih se jim to delo odkaže in razdeli. Vi bo jete delali to, vi to, vi pa to in to. Marijina družba ni samo molitvena družba. Tudi ni s tem, da udje pridejo vsak mesec enkrat k shodu in k spovedi, že vse opravljeno. Taka družba je premrtva. Družba mora gibati, mora kaj življenja pokazati. Družbeniki morajo biti zaposleni, morajo s čim dobrim opraviti imeti. To je iz več ozirov potrebno. Prvič je dobro delo samo na sebi dobro, Bogu všeč, drugič so dobra dela zelo potrebna, tretjič je pa za mlade ljudi koristno, da imajo kako dobro opravilo, kako skrb na glavi, zato da prosti čas koristno uporabljajo in jim druge muhe po glavi ne brenčijo.

Vsaka družba mora apostolsko delati. Zato mora vsaka imeti odseke. Katere odseke pa? Najvažnejši in najpotrebnejši so: Evharistični, dobrodelni, časnikarski, treznostni, misijonski. Ti so glavni in povsod potreb-

ni. Vsaka družba naj bi jih imela! Tudi če je majhna, jih lahko ima. Saj je lahko eden družbenik član več odsekov. Pa četudi je vsak le pri enem odseku, ima družba s 50 članj še vedno lahko pet odsekov, ki imajo po 10 članov. Nobene družbe torej ni, ki bi ne mogla imeti vsaj par odsekov. Razen peterih glavnih ima pa lahko družba še druge odseke manjše važnosti: pevski, olepševalni itd.

Odsek je seveda za to, da dela, ne pa spi. In neumljivo je, kako da bi dobrih članov in članic ne veselilo kaj dobrega delati in malo pokazati, da so kaj naredili. Saj je to dobremu človeku največje veselje, če more kaj dobrega narediti. Ne jesti, ne piti in oblačiti se, to nas dela srečne, ampak takrat se čutimo srečne, zadovoljne in smo veseli življenja, če kaj dobrega naredimo. Človek bi torej pričakoval, da bodo odseki med seboj tekmovali, kdo bo mogel kaj več dobrih del pokazati.

Pri odsekih ni treba, da ima družbeni voditelj veliko opraviti. Samo nekaj spodbude in navodila naj da članom odseka, drugo naj sami naredijo. Vsak odsek mora imeti načelnika (nico). Ta naj ima imenik vseh članov odseka, vodi in nadzoruje vso delo odseka. Dobro je, če ima tudi malo zapisnika o tem, kaj odsek dela; če je treba, naj ima za pomoč še tajnika (nico). Od časa do časa po potrebi naj skliče vse članke skupaj, tam naj se posvetujejo, kako gre njih delo, kaj so že naredili in kaj imajo še narediti. Ako voditelj ni navzoč, naj mu načelnik (nica) včasih poroča o delovanju. Le kjer in kadar je potreba, naj vo-

ditelj poseže vmes, da naj nove spodbude in novih navodil. Drugače naj člani delajo sami.

To so kratki, glavni nauki o odsekih. Stvar je preprosta in lahka, pa obenem lepa in prijetna. Tako gibanje, ta vnema za dobra dela je v veselje posameznim, ki delajo, in celi družbi.

Slavnostno zborovanje Marijinih družb v Ljubljani na Svečnico v „Unionu“.

se je izvršilo vrlo lepo. Dvorana je bila tako do zamega koticčka nabita, da menda nekateri celo noter niso mogli. Število udeležencev smemo ceniti na blizu 3000. Tudi število moških je bilo lepo. Sredi odra je kraljevala Mati Marija, odeta v zelenje, pred njenimi nogami pa šopki prvih pomladanskih cvetic, zvončkov. Dvorana je bila tako lepo okrašena, da so mnogi rekli: Škoda, da se to ni fotografiralo in slika prinesla v »Bogoljubu«. Pa kar se ni enkrat zgodilo, se lahko še drugič.

Rekli smo v zadnjem Bogoljubu, da bo to naša predpustna zabava. Zabava ni bila sicer glavni namen, pa vendar smo se dve uri tako dobro imeli, da je rekla odlična gospa (dr. Brejčeva): Na nobenem plesu ni tako prijetno.

Škofijski voditelj je v svojem govoru podaril te-le reči: Čeprav se naše zborovanje imenuje slavnostno, vendar mora biti predvsem praktično. To se pravi: mi in celo drugi, ki jih ni tukaj, morajo od našega zborovanja kaj imeti. Imamo se mnogo potrebnega pogovoriti. Kaj pa takega? Predvsem Vam kličem: Skupaj držimo! Zavedajmo se, da smo v nekem oziru ena družina. Sicer smo zelo različnih stanov — od odlične gospode do najbolj ponižne dekle, — a en cilj imamo vsi skupaj in ena ljubezen do Marije nas družiti. Vi ste morda pri raznih družbah in društvih; a Marijina družba Vam mora biti prva, ker je največjega pomena za Vaše življenje. Zatorej kadarkoli Vas skupaj pokličemo ali od Vas kaj želimo, odzovite se vselej z vzklikom: »Tukaj smo! Kaj želite od nas?« — Drugič: Imeti moramo skupno vez, ki nas trajno veže. Ta vez je družbeno glasilo. Ali je v Ljubljani dosti razširjeno? Pravilo mora biti: Nobeden družbenik brez družbenega glasila — tako v Ljubljani kakor na deželi! — To dvoje nam je treba najprej dobro vedeti in pamtniti. — Glavni namen današnjega shoda je pa ta-le: Trojni glavni namen Marijinih

Vsaka družba naj ima torej odseke, ker mora vsaka apostolsko delovati. In tako-le približno naj bodo urejeni.

To-le navodilo naj bi se povsod prebralo pri sejah predstojništva in potem preudarilo, kako hočejo v vsaki družbi to reč urediti v kolikor že nimajo urejene.

družb poznate. Tretji izmed teh je: Skrbeti za čast božjo in za zveličanje bližnjega. To se nakratko imenuje apostolsko delo. Ali naj šele dokazujemo potrebo takega dela? Ali ne vidimo, kako resni časi so prišli za vero? Ali ne opazujemo z žalostjo, kako versko življenje nazaduje po deželi, a posebno še v mestu? Naše torišče je Ljubljana, polje našega apostolskega dela. Nasproti strašnemu navalu peklenskih moči smo sicer šibki; a nekaj pa taka armada, kakor smo mi, če se zaveda svoje naloge in se skupaj vzame, že naredi. Delati moramo torej apostolsko, ne samo vsaka kongregacija zase, ampak vsi skupaj po enotnem načrtu. Ta načrt bomo danes napravili. Ne sicer še popolnega: izpopolnjevali ga bomo polagoma; a izvrševati ga moramo začetni takoj. Drugi govorniki vam bodo razvili posamezne točke programa. Naše geslo torej bodi: »Na delo apostolsko!«

Prvi je govoril g. Janko Hočevar, uradnik deželne banke, član moške kongregacije v Križankih, kot namestnik obolelega g. nadzornika Lavtizarja. Priporočal je neustrašno spoznavanje vere, poglobljenje verskega življenja med moštvom, posebno med katoliško inteligenco. Dalje je posebno priporočal dobrodelnost in širjenje dobrega tiska. — Častna naloga kongregacij bodi, postaviti v Ljubljani dosti mladinskih domov za zanemarjeno moško mladino. Dva že imamo. Dva še moramo narediti. Pa ne samo z denarjem, še bolj z dejanjem podpirajte dobre naprave. Boj zoper javno nenravnost je naša dolžnost, skrb za pravno propadlo žensktvo, za zgubljenega dekleta je častna dolžnost katoliških dam; kolodvorski misijon nam je potreben. Priprediti moramo v Ljubljani pošten, dostojen kino in pošteno javno knjižnico. Kdor vé za kak prostor za to, naj ga naznani.

Druga je govorila učiteljica Šerc, članica družbe gospodičen pri jezuitih: Kako skrbeti,

da ohranimo mladino v Ljubljani verno. Pozivala je na delo vse: matere, učiteljice, služkinje, gospodinje dijakov in rokodelskih vajencev, dijake in dijakinje. Vsak naj po svoje vse stori, kar more, za mladino!

Tretji je govoril visokošolec V. Korošec, član akademske (visokošolske) kongregacije s sedežem v Marijanišču. Govoril je lepo in prepričevalno: dijaku, akademiku, inteligentu vera ni v sramoto, ampak v najvišjo čast. Pozival je vse k skrbi za dijake, da bodo ostali krščanskega mišljenja, pozival posebno srednješolce, naj pritegnejo k svojim kongregacijam kar največ tovarišev.

Četrta je govorila Ivanka Godeša, članica šentpeterske deklishe družbe v imenu služkinj. Prav lepo je opisovala, kako verna služkinja apostolsko deluje v družini, v kateri služi.

Te štiri govore bo prinesel Bogoljub v teku leta v celoti.

Spregovoril je še podpredsednik zborovanja in namestnik škofijskega voditelja, P. Viktor Kopatin, superior jezuitov. Poudarjal je posebno potrebo pastoralnega (dušnopastirskega) odseka po vseh družbah. Ta odsek ima namen podpirati duhovnike v dušnem pastirskem delu, biti vez med dušnim pastirjem in ljudmi, odtujenimi cerkvi in duhovnikom, iskati zgubljenih ovčic, zanemarenih kristjanov; pomagati, da se neporočeni pari poročijo; uglediti jim pot do duhovnika, do cerkve, do spovednice itd. Po nekaterih večjih mestih so začeli vpeljavati že poseben

poklic ali stan lajških misijonarjev, to je neduhovnikov, ki žive samo za to in od tega, da pomagajo duhovnikom v dušnem pastirovanju. Dokler pri nas tega posebnega poklica in stanu še nimamo, naj Marijine družbe opravljajo to delo.

Nazadnje so presvetli g. knezoškof spregovorili in izrekli upanje, da bo tolika množica dobrih ljudi odvrnila preteče kazni, ki jih bi Bog utegnil še poslati na človeštvo pri sedanji strašni spačenosti. Nato so podelili zbranim svoj blagoslov.

Z govori se je vrstilo lepo petje. Pevski zbor je nam zapel tri Marijine pesmi in eno božično. Za sklep pa je zapela cela dvorana iz enega grla: Marija, mati ljubljena.

V sklepnem govoru naznani predsednik, da bo tak shod odslej vsako leto, in sicer ravno na ta praznik v tej dvorani. Ker pa potrebujejo Marijine družbe in druge krščanske organizacije neke svoje dvorane, se namerava postaviti na vrtu hiše društva »Dobrodelnost« (Poljanski nasip št. 10) začasno lesena, precej prostorna dvorana. Marijine družbe naj po svoje prispevajo k temu. Tudi kar je ostalo — po odbitih stroških — od tega shoda, se bo porabilo v ta namen. Seveda je to še daleko premalo in bo treba še precej primakniti...

Skupni cerkveni shod ljubljanskih družb bo pa zopet prvo nedeljo mesca majnika v stolnici. Pričetek ob pol štirih popoldne. Pridite zopet vsi!

Po svetu.

Papežev dar otročičem. Od vsote pol milijona lir, ki je bila poslana od sv. očeta Benedikta XV (iz zbirke za sirote in stradajočo deco po srednji Evropi) za našo državo SHS, je apostolski zastopnik v Belgradu odločil za ljubljansko škofijo 30.000 dinarjev (120.000 K). To vsoto razdeli škofijstvo v zneskih po 200 in 400 kron po namenu sv. očeta med najpotrebnejšo deco, kakor je bilo razglašeno v časopisih.

Za srednjo Evropo. Vsi darovi, ki so jih narodili v roke svetemu očetu Bene-

diktu XV. v prid sirotam in revnim po srednji Evropi — so znašali 26 oktobra 1920 skupno 15 milijonov 169 tisoč lir. Od teh milodarov je papež odločil za sirote v Jugoslaviji pol milijona lir.

Don Bosko in novi zavodi salezijancev. Tekom dobrega leta je družba salezijancev silno napredovala. Zaznamenovati ima v tem času okrog 60 novih ustanov in zavodov.

Na Kitajsko je nedavno odšlo mnogo salezijanskih misijonarjev. Tekom 45 let so imeli salezijanci 2200 misijonarjev, ki so delovali v poganskih deželah.

V katoliško cerkev je bil sprejet angleški glavar v sv. deželi — major Harington. Slovesnost se je izvršila v cerkvi Marijinega oznanjenja v Nazaretu.

Angličske nasilnosti proti Ircem obsoja ves katoliški svet. Irski škofje so v skupnem pastirskem listu odločno nastopili proti zatiranju irskega ljudstva.

Posnemajtel Ženska zveza v Belgiji, ki šteje 75.000 članic, je poslala vsem šiviljam in trgovinam z obleko spomenico, v kateri prosi, naj se v bodoče opusti izdelovanje in prodajanje nedostojnih ženskih oblek. V vlogi se obsoja prevelik izrezek na vratu, kakor tudi uporaba prozornega blaga. Ako bi se ta oklic ne vpošteval, bo ženska zveza vprizorila bojkot (preziranje in opuščanje takih šivilj in trgovin).

Naj posnemajo v mestih. V Washingtonu (Amerika) so vsled prošnje katol. društev sklenili postaviti, ki prepoveduje vse nedostojne predstave po gledališčih, kakor tudi vse prizore, ki zbujaajo nenravnost. Kazen za prestopke ni majhna, namreč ječa 5—10 let, ali globa 5000 dolarjev.

Do domovini.

Birmovanje v L 1921 v ljubljanski škofiji.

I. Dekanija Vrhnika: Vrhnika v nedeljo 24. aprila. Dolenji Logatec v ponedeljek 25. aprila. Gorenji Logatec v torek 26. aprila. Bevke v sredo 27. aprila. Preserje v četrtek 28. aprila. Rakitna v petek 29. aprila. Borovnica v nedeljo 1. maja. Polhov Gradec na vnebohod 5. maja. Črni vrh v soboto 7. maja. Horjulj v nedeljo 8. maja. Št. Jošt v ponedeljek 9. maja. Vrh v torek 10. maja. Podlipa v sredo 11. maja. — **II. Dekanija Kamnik:** Kamnik v nedeljo 22. maja. Tunic v torek 24. maja. Vizitacija pri usmiljenkah v Kamniku in pri uršulnkah v Mekinjah v ponedeljek in sredo 23. in 25. maja. Domtale v nedeljo 29. maja. Dob v ponedeljek 30. maja. Rova v torek 31. maja. Homec v sredo 1. junija. Nevlje v četrtek 2. junija. Sela v petek 3. junija. Šmartin v soboto 4. junija. Zg. Tuhinj v nedeljo 5. junija. Špitalič v ponedeljek 6. junija. Motnik v torek 7. junija. Vranja peč v sredo 8. junija. Mekinje v četrtek 9. junija. Stranje v petek 10. junija. Gozd v soboto 11. junija. Mengeš v nedeljo 12. junija. Obisk v Grobl'ah 13. junija. Komenda v torek 14. junija. Vodice v sredo 15. junija. Vizitacija pri šolskih sestrah v Repnjah popoldne. Obisk Šmarne gore v četrtek 16. junija. — **III. Dekanija Cirknica:** Cirknica v nedeljo 19. junija. Begunje v ponedeljek 20. junija. Grahovo v torek 21. ju-

nija. Sv. Trojica v sredo 22. junija. Sv. Vid v četrtek 23. junija. Bloke v soboto 25. junija. Stari trg v nedeljo 26. junija. Babno polje v ponedeljek 27. junija. Unec v torek 28. junija. Planina na sv. Petra in Pavla 29. junija. Obisk Planinske gore (sv. maša) v četrtek 30. junija.

Bogoslovno semenišče goriške nadškofije je otvorilo novo šolsko leto dne 18. januarja t. l. Letos obsega le drugi in tretji letnik s 13 bogoslovci (in sicer so 4 v tretjem, 9 pa v drugem letu). Po narodnosti je 6 Slovencev in 7 Italijanov. Za prvo leto se je priglasil le en kandidat, ki študira sedaj na ljubljanskem vseučilišču. V četrtem letu je tudi le eden. Ta dovršuje svoje nauke v videmskem semenišču. Naše semenišče je začasno še vedno v prostorih starega deškega semenišča »Andranum«. — Zetev je velika, delavcev je malo: V Ljubljani študira osem bogoslovcev iz onih delov ljublj. škofije, ki pripadajo sedaj Italiji. Da bi pač vsi slišali klic Zveličarjev in prišli doli med nas!

Duhovske spremembe v ljubljanski škofiji: Premeščen je bil g. Jožef Hostnik kot kaplan iz Semiča v Črnomelj. Nastavljen je g. Fr. Krašna kot kaplan v Semiču; g. Jan. Habjan kot kaplan na Vinici.

Prestop v katoliško Cerkev. Na Marijin praznik, 8. decembra m. l. je bila sprejeta v katoliško Cerkev Lucija Strojin, Dobrava — Sv. Križ pri Kostanjevici. Bila je luteranske vere.

Svetel žarek. Mnogo je žalostnih pojavov v naši domovini, ki človeka žaloste. Nekaj pa je, kar mora nas verne Slovence posebno veseliti: to, da je med slovenskim srednješolskim in visokošolskim dijaštvom toliko odločnih, zavednih in krščanskih mladeničev, ki iščejo svojih vzorov v okrilju sv. Cerkve, ki se navdušujejo za resno delo ter se združujejo v dosego svojih namenov v skupni krščanski organizaciji, in pa v Marijinih družbah. Naše katoliško dijaštvo si je izbralo najlepši Marijin praznik — dan Marijinega brezmadežnega spočetja za svoj dan. Dne 7. in 8. decembra 1920 se je izvršila prva dijaška verska manifestacija kljub slabemu vremenu sijajno. Ne bomo naštevali zunanjih prirediteljev (akademije, slavnostne predstave, komerza), ampak omenjamo samo eno točko, ki je bila biserno središče dijaškega dneva, t. j. skupno sv. obhajilo dijakov in dijakinj na Marijin praznik v stolni cerkvi. Med škofovo sv. mašo je pristopilo čez 400 visokošolcev, srednejšolcev in drugega dijaštva k mizi Gospodovi. Lep prizor! Angeli so ga bili veseli, najbolj pa še nebeška Kraljica Marija.

Za katoliško stolnico v Belgradu. Dne 8. januarja t. l. je priredilo društvo za zgradbo stolne cerkve v Belgradu velik koncert, ki je pomnožil cerkveno blagajno omenjenega društva za 25.200 kron. — Pripomnimo, da je sv. oče Benedikt XV. daroval za zidavo nove katedrale belgrajske 4000 funtoy šterlingov, t. j. približno dva milijona kron. Novo sveetišče je nujno potrebno, kajti katoličanov v Belgradu je vedno več, imajo pa samo malo cerkvice za službo božjo, ki je vedno dobro obiskovana. Katoličani v Belgradu imajo svojega župnika Wagnerja, ki vneto skrbi za dušni blagor svojih vernikov.

Občudovanja pa tudi posnemanja je vredna krščanska dobrotelost katoliških Slovencev v Severni Ameriki. Načelstvo škofijskega društva za varstvo sirot se je bilo spričo številnih sirot, ki jih podpira, oskrbuje in vzgojuje, prisiljeno, potrkati za pomoč tudi na dobra srca naših vernih rojakov v Ameriki. Društvo S. K. Jednota se je prošnji radevolje odzvalo in jelo pobirati prispevke v označeni namen. Zbirka je narasla na lepo vsoto čez tri tisoč dolarjev. Del teh darov se je že razdelil med zavode, ki skrbje za sirote in pomoči potrebne otroke; ostala vsota se bo porabila po želji darovalcev pozneje. — Pripomnimo, da skrbje točasno razni naši zavodi za okroglo 1100 sirot, med temi za 430 vojnih sirot. Škofijsko društvo za varstvo sirot vzdržuje zavod v Št. Vidu nad Ljubljano, ki bodi našim prijateljem osirotele in vzgoje potrebne dece toplo priporočen.

Marijine družbe.

Dijaška kongregacija v zavodu sv. Stanislava. Naša kongregacija se še ni nič oglašila od onih temnih dni, ko so njeni najboljši člani umirali daleč na ruskih poljanah, — vedno zvesti sinovi Marijini. Zelo so se bile razredčile naše vrste zlasti v prvi kongregaciji, sedaj pa so se dopolnile z novimi člani in so še močnejše kot preje. Nižja kongregacija ima 110 članov, višja 176. Med vojsko se je morala radi pomanjkanja prostorov odpovedati vsem slavnostnim prireditvam. Lansko leto pa je že priredila dve akademiji, ki sta se lepo posrečili. Na letošnji praznik Brezmadežnega Spočetja je praznovala II. kongregacija desetletnico svoje ustanovitve. Ob treh smo imeli v domači kapeli cerkveno slovesnost. Po govoru g. knezoškofa je zopet obljubilo 35 novih članov Matere Božje zvestobo do konca. V dvorani pa smo imeli dnevu primerno slavnostno akademijo v čast Materi Božji. Presvetli g. škof in rektor dr. Andrej Karlin nam je v prikupljivi obliki raz-

ložil dolžnosti dobrega kongreganista. Nato sta tovariša kongreganista podala svoje misli v govorih »Kristus in svet« in »Katoliški liberalizem«. Odločno in jasno sta poudarjala naše neomajno stališče na trdnih načelih sv. katoliške Cerkve. Med govori in deklamacijami sta nastopala pevski zbor in domači orkester pod vodstvom g. prof. Hybáška. Z lepo Marijino pesmijo smo zaključili akademijo. Ostanimo zvesti sinovi Marijini po geslu naše kongregacije: Virgini virginum vitam — Devici devic življenje!

Katoliško dijaštvo v Novem mestu se je v skromnem obsegu tudi udeležilo veličastnega slavlja, praznujoč svoj prvi dijaški praznik vsega katoliškega slovenskega dijaštva. dan Brezmadežne, 8. decembra. Najlepši znak udanosti napram Devici Mariji in sv. katoliški Cerkvi je pokazalo s prejemom sv. zakramentov. Pred sv. mašo, ki jo je daroval po namenu dijaštva preč. gosp. prof. dr. Ciril Azman, je pristopila naša srednješolska mladina k skupnemu sv. obhajilu. Popoldne ob 4. uri je imela dijaška Marijina kongregacija slovesen družben shod v cerkvi. Po govoru preč. p. prezesa se je vršil slovesni sprejem v M. D., sledile so slovesne litanije M. B. in z mogočno cerkveno himno »Te Deum« je bila zaključena tiha, a prisrčna manifestacija Marijinega slov. dijaštva. Za tem pa se je že zbrala naša mladina v družbeni dvorani v frančiškanskem samostanu: srednješolska organizacija je zaključila s svojim polnoštevilnim shodom prvi svoj dijaški praznik. Med iskrenimi deklamacijami je jedruato, poljudno in prisrčno obrazložil g. prof. Josip Kovač pomen vzvišenega praznika Kraljice mladih src in navdušil zbrano dijaštvo, naj gre srčno na delo za blagor bližnjega in za lastno večno srečo pod praporom Kraljice angelov! Kongreganist Ciril Prosen, prefekt M. D., je v mirnih pa vznesenih besedah govoril o Mariji Devici, katero je kot za slovo od njenega prvega dijaškega praznika v imenu zbrane mladine naprosil s sv. Cerkvijo: »... Vitam praesta puram, iter para tutum, ut videntes Jesum, semper coaetetur...« V prijetno dolžnost si štejemo, zahvaliti se na tem mestu iz srca vsem, ki so k tej lepi manifestaciji pripomogli, zlasti se zahvalimo cerkvenemu pevskemu zboru pod vodstvom preč. gvardijana p. Mateja za ubrano pejeje med službo božjo!

Stopiče. Od 7.—14. novembra so vodili tu sv. misijon čč. oo. jezuiti. Misijona so se ljudje prav pridno udeleževali. Razen prav malo izjem so vsi prejeli sv. zakramente. Obhajil je bilo 3800. Najlepše pa je bilo pri cellem misijonu to, da je pri sklepnih procesijah

korakalo okoli 100 mladeničev Marijine družbe z družbenimi znaki neustrašeno za svojo Marijino zastavo. Pa ne samo fantiči po 16 let stari, ampak tudi odrasli, ki so bili na raznih bojiščih, se niso sramovali. Tako je potrebno v naših časih. Mladenci po drugih župnijah, tudi vi povsod na plan za vero in za Marijo! (Da, tako bodi! Ur.)

Opomini neločljivo združení v Orlici in hčerki Marijini. — V predzadnjem »Bogoljubu« smo brale članek, v katerem nam pišejo Šmihelske Orlice, da sta Marijina hči in Orlica neločljivo združeni sestri. Prav in lepo je to! Vendar ljubezen med sestrami je le tedaj prava, če sestre druga drugo opozarjajo tudi na napake. Prijateljica, ki te v obraz hvali in si ne upa opozoriti te na tvoje napake, ni nikdar prava prijateljica. Zato bi jaz rada naše drage s. Orlice opozorila na nekatere napake, vsled katerih bi utegnile Marijine družbe res škodo trpeti. Zelo neprimerno je prvič to, da hodijo dekleta-Orlice zvečer k telovadbi in k skušnjam na igre, katere včasih trajajo pozno v noč. Nato se vračajo igralci in igralke skupaj domov. Tega ne more noben pameten človek tajiti, da bi to bilo brez nevarnosti za dekleta. »Noč ima svojo moč,« pravi pregovor. Dekle bodi zvečer doma! Katera se brez potrebe v nevarnost podaja, lahko pade. Tudi igre z mešanimi vlogami in še celo zaljubljene igre, niso prav nič primerne za dekleta Marijine družbe. Vem iz lastne skušnje, ko občujem z njimi, da dekleta, ki večkrat igrajo pri takih igrah, polagoma omrznejo za Marijino družbo in sploh za pobožnost. So sicer še v Marijini družbi, vendar — mrtve. Prej tako vnete za vse dobro, so začele zdaj opuščati tudi uro molitve, katere so se prej, tudi med vojsko, v obilnem številu udeleževale. Zdaj jih pride komaj par, tako da večkrat ni vredno začeti glasne molitve. Tudi neprijaznost je ena glavnih napak, ki se hoče vrniti med neločljivo sestro-Orlico in hčerko Marijino. Draga dekleta, drage sestre Orlice, nikar tako! Prvo naj vam bo vedno ponižnost, sramežljivost in pobožnost, to so čednosti, ki naj dičijo vsako sestro Orlico in hčerko Marijino, potem šele telovadba in zabava. Častimo Jezusa v sv. Rešnjem Telesu, posebno zdaj v teh težkih časih, ko vse drvi le za svetnim veseljem, ko svet tako pozablja na Boga, ko mnogi tako žalijo Presv. Srce Jezusovo! Bodimo Mu vsaj me v tolažbo s tem, da ga hodimo radi obiskovat in častiti! Kdo bo pa molil, če še me ne bomo? Saj Marijina družba mora biti nekaka izbrana četa najboljših kristjanov v vsaki fari.

Družbeaka.

Trebnje. Gosp. urednik »Bogoljuba« so v zadnji številki vse družbe precej »pokrtačili«, češ, da se nič ne pobrigamo za časnikarski odsek. Smo že zaslužili. V naši družbi je bil tak odsek ustanovljen l. 1913.; na novo smo ga poživili 10. oktobra 1920. Ta dan je bil na shodu govor o katoliškem tisku. Časnikarski odsek ima po vseh vaseh po eno ali dve članici, širi knjižice »Katoliške lige«, agitira za dobro časopisje in zbira tudi prostovoljne prispevke, ki se obrnejo za dober tisk. V župniji je dozdej naročenih: 200 »Bogoljubov«, 200 »Domoljubov«, 30 »Cvetja« in 20 »Glasnik najsv. Srca«. (Ste že pridni! Ur.)

Zavodnje. Na poziv v »Bogoljubu« se je ustanovil tukaj odsek za razširjanje dobrega in za preprečenje slabega beriva. Ta odsek obstoji iz osem vrlih deklet. V kratkem se jim je posrečilo, da so vpeljale v 24 družinah krščanske časopise in v nekaterih družinah izpodrinile tudi svobodomiselne časopise. Upajo, da se jim bo polagoma še pri nekaterih drugih to posrečilo. (Tudi hvale vredno! Ur.)

Sv. Križ pri Mariboru. Po vsestranskem sodelovanju vodstva Marijine družbe s posameznimi članicami se je posrečilo, da smo prebil dne 8. decembra led, ki je hotel zamrzniti in uničiti njen razvoj. Vpričo cele župnije se je vršil sprejem 17 članic; ginljivi obredi sprejema so tudi v najbolj mlačnih srcih užgali ljubezen do Marije, a nasprotniki Marijine družbe so morali priznati, da je ta organizacija v župnij činitelj, mimo katerega se ne da več iti. Med ljudstvo smo vrgli geslo: vsaka dekleta mora biti, če je poštena, v Marijini družbi, in katera ni v tej družbi, nosi na sebi sumnjo, da so ji ljubša kriva kakor ravna pota.

Iz Šmihela pri Novem mestu. Tri dni pred praznikom Matere božje je imela naša Marijina družba duhovne vaje. Govorov so se dekleta številno udeleževale kljub slabemu vremenu in oddaljenosti. Po slovesnem skupnem sv. obhajilu, na dan 12. decembra, katerega so se udeležile tudi Orlice v krojih, se je družba zbrala v društveni dvorani k malemu slavju. S. Staniševa je pozdravila 16 jubilarintinj, ki so obhajale 20 letnico, kar so v družbi, S. Kristina in Mici Jakšetova pa sta proslavljali v deklamaciji čast otroka Marijinega, Roza Matohova pa je imela zahvalni govor g. voditelju duhovnih vaj. Vsa slovesnost je bila prav ljubka in je napravila na vse družbenice najboljši vtis. Duhovne vaje kažejo svoje sadove. Dekleta so zopet vsa navdušena v izpolnjevanju družbenih pravil. Popoldne smo imele prireditev povodom slovesnega sprejema Orlic v Orliško zvezo: petje, deklamacije

in burko: »Izgubljeni raj«. Vladala je splošna zadovoljnost.

Brežice ob Savi. L. 1920 je bilo v naši dekliški Marijini družbi tako-le: Shodov je bilo 11 in ob glavnem družbenem prazniku štiridnevnic (5., 6., 7. in 8. dec.). Pri shodih so se pobirali darovi za misijone in družbene potrebe. Nabralo in odposlalo se je: za balkanske misijone 220 kron, za afrikanske misijone 25 kron in za odkup zamorskega dečka 25 kron. Družbeno premoženje znaša ob koncu leta 749 kron. Vrhutega so kupile družbenice deloma s pomočjo drugih dobrotnikov lep venec pri Marijinem oltarju za majniško pobožnost. Ob začetku leta je štela družba 102 družbenice, med letom so se priselile 4, na novo sprejetih je bilo na praznik Brezmadežnega Spočetja 8, izbrisalo pa se jih je 16. Ob koncu leta šteje torej družba 98 članic, in sicer iz Brezic 27, iz Brezine 14, iz Bukošeka 3, iz Cundrovca 14, iz Crnca 2, iz Št. Lenarta 10, iz Trnja 3, iz Zakota 10, iz Zverinjaka 13 in iz Sel 2). Izmed cerkvenih pobožnosti so je družba skupno udeležila: 1. kot častna straža pred Najsvetejšim na Vel. petek in Vel. soboto ter ob priliki Večne molitve (16. in 17. okt.). 2. javnih procesij z družbeno zastavo o Veliki noči v domači in frančiškanski cerkvi, v Rajhenburg, dne 1. majnika in na Tešovo dne 3. junija. K zadnjemu počitku smo spremili prvi dan v letu našo sestro iz Artič, Marijo Gerjevič, ki je umrla v tukajšnji bolnici. »Bogoljuba« je prihajalo na skupen naslov 101 izvod, 41 več kakor leta 1919, a v novem letu 1921 hočemo to število še pomnožiti vsaj na 150. Naj bi ne bilo hiše brez »Bogoljuba«! Zaupajmo na Marijino pomoč v tem oziru.

Sostre. Kako smo delovale v preteklem letu? Imamo več odsekov. Pevski odsek je pridno skrbel, da nismo bile brez petja. Zelo smo se trudile z abstinenčnim odsekom, ki šteje sedaj 20 članov I. stop. in 37 članov II. stop. Evharistični odsek bo pa kmalu le na papirju, če bo šlo tako, da jih bo vedno manj pri uri molitve. Dekleta, ne tako, kvišku srca! Časniškega odseka nimamo, ga šele snujemo; vendar pa je družbeni odbor z nekaterimi agilnejšimi družbenkami razprodajal po župniji brošuri: »Zločin nad domovino« in »Ali se ženska res nima pravice vtikati v politiko?« Oddanih je bilo lepo število. Zdaj pa agitiramo za katoliško časopisje. — Pri shodih je tudi zavelo drugo življenje, odkar ste bili pri nas, g. urednik. Po Vašem navodilu vsakokrat napravimo lepo okrašen oltarček na društvenem odru. Družbenke nastopajo s primernimi deklamacijami — tudi par protialko-

holnih govorčkov je bilo vmes — tako da je res prijetno. — Kadar se kaka družbenka poroči, se je preteklo leto uvedla navada, da se družbenke zberemo pred cerkvijo, prednica nevesti-družbenki napravi poslovilen govor in potem jo skupno ter z zastavo spremimo v cerkev, kjer ji družbene pevke oskrbe petje. Ta navada naj bi bila kot protiutež zloglasni razvadi »grajenja«. (Dobro! Ur.)

Črnomelj. Od 1.—8. decembra smo obhajali sv. misijon. Vodili so ga gg. lazaristi Eržen, Flis in Nastran. Z lepimi govori so razgibali tudi bolj trda srca. Cerkev je bila pri vseh govorih kljub slabemu vremenu in kljub še slabejšim potom vendarle vselej polna in v spovednicah je bila obilna žetev. Vseh obhajil med sv. misijonom je bilo 3980. Bog daj sedaj obilo blagoslova, da bi lepe besede in opomini obrodili tudi sad in da bi se črnomeljska fara zopet z vso vneto oklenila krščanskega življenja!

Iz Prečne. Milosti polni so bili dnevi od 5.—8. decembra za našo dekliško Marijino družbo. Imeli smo namreč duhovne vaje. Dekleta so se vkljub zelo slabemu vremenu pridno udeleževale govorov. Na praznik Brezmadežne Device smo se skupno na novo posvetile naši Materi Mariji in sprejeli v družbo osem deklet. Število članic v naši družbi se je zadnja leta precej skrčilo. Nas je samo sto. Veliko dobrih je stopilo v zakon, slabe pa so posvetne zabave potegnile za seboj. Potrčile se bomo, da bodo odseki pridno delovali. Imele smo do sedaj štiri, po duhovnih vajah pa smo ustanovili še enega, časniškega. Pri nas je ta posebno potreben. Preteklo leto je prihajalo k nam 110 »Bogoljubov«, letos jih bo še nekaj več.

Iz Podgorja pri Kamniku. Preteklo leto nas je zapustila nad vse zgledna članica Marijine družbe, Marija Vidic, rojena 17. junija l. 1900. Dne 19. septembra med jutranjim opravilom je šla na vodnjak po vodo. Po nesreči ji je spodletelo, padla je v vodnjak. Zraven ni bilo nobenega, da bi jo rešil. Bila je vedno ponižna, tiha in goreča za molitev. Udeleževala se je vedno mesečnih shodov in skupnih sv. obhajil. Kako je bila priljubljena, je pričal njen pogreb, katerega so se udeležile družbenke z zastavo in mnogo drugega ljudstva. V cerkvi in ob grobu ji je zapeel kamniški cerkveni moški zbor gniljive žalostinke. Naj počiva v Gospodu!

Sv. Andraž Sl. g. Letos nas je zadela prebitka izguba. 20. okt. smo spremljale na zadnji poti ustanovitelja naše družbe, velč. g. župnika Jak. Očgerla. Ob odprtem grobu se je zadnjč povescila s črnim florom zastrta

krasna zastava, ki jo je omislil za procvit družbe vneti, blagi pokojni gospod. — 1. majniško nedeljo je bil slovesen sprejem peterih novink. Pri tej priliki se je tudi ustanovil Marijin vrtec, v katerega je vstopilo 20 šolarjev. Družba šteje zdaj 68 družbenk. V treznostnem odseku so 3 abtinentke in 7 članic II. stopnje. »Družba za umirajoče« šteje med družbenicami 8 udov, »Apostolstvo« pa 17. Pri »Družbi vednega češčenja« je vpisanih 50 družbenic. V dobre namene smo nabrale in večinoma tudi same dale okoli 1000 kron. V župnijo prihaja 57 »Bogoljubov«, na družbenke odpade 35 številčk, 27 Glasnikov, 13 jih pride na Marijino družbo, 8 Odmevov z Zamorščkom. Vsak mesec se je vršil shod v cerkvi, enkrat tudi zunaj cerkve. Lanski Božič je priredila družba božičnico. Veliko članic se je udeležilo dekliškega tabora pri Sv. 3 Kraljih v Sl. g. Vso čast in zahvalo zaslužijo članice, ki so med letom krasile s svežimi cvetlicami cerkev, kakor tudi tiste, ki so nabirale za Mohorjevo družbo in storile svojo dolžnost ob volitvah.

Semič. Kronika dekliške Marijine družbe v Semiču pripoveduje, da je družba dvajseto leto svojega obstoja preživela tako-le: Slovesno je proslavila dvajsetletnico z lepo uspelim shodom vseh Mar. družb cele dekanije v Semiču in z zborovanjem zunaj cerkve. Za apostolstvo sv. Cirila in Metoda je zbrala 300 kron, za Vincencijev patronat 200 kron, za dijaški konvikt v Novem mestu 16 mernitov raznega zrna. Za razširjanje dobrega čašpisja se je trudil časnikarski odsek in zbral nad 60 naročnikov »Domoljuba«. Žal, da je r. fari še precej zaslepljenec, ki se zastruplja s slabimi časopisi in so katoliški listi še premalo razširjeni. Sprejetih je bilo v tem letu 21. v samostan so šle 4, omožilo se jih je 10, zbranih je bilo 8. Nekatere še vedno omazujejo med družbo Marijino in družbo fantov, po vojski zmotenih. Naj bi jim saj lepe tri-dnevne duhovne vaje, ki so jih o sv. Neži imeli g. misijonar Birk iz Ljubljane, odprle oči!

Zagorje pri Pilštaniu. Marijina družba je 8. dec. 1920 imela skupno sv. obhajilo. Sprejetih je bilo 11 novih družbenic, ki sedaj vžigajo novo življenje v odsekih. Hvalevredno deluje družba v zasebnem življenju in upati je močnejšega krščanskega duha v župniji. Družbenice prav lepo skrbijo za kinč cerkve. Cerkev je vedno kakor v praznični obleki. Marsikateri romarji, ki prihajajo celo po zimi v Zagorje, izražajo začudenje nad lepoto hiše božje. O Zagorskem bo Lurški oltar gotov, in pred jamo bo nanovo izpeljana pot ali cesta mimo novega prenočišča v cerkev Matere

božje. Obletnica otvoritve Lurške jame se bo obhajala s sv. misijonom od 1. maja do 3. maja 1921.

Sromlje. Marsikdo je že slišal to imena, znano je posebno vinskim kupcem, ki tukajšnji vinski pridelek jako radi kupujejo; o cerkvenem življenju pa iz Sromelj še nismo ničesar slišali. Mejnik novemu mladinskemu cerkvenemu življenju se je postavil 8. decembra 1920. na praznik Brezmadežne, ko je bilo od mil. g. kanonika in dekana iz Brezic, Jos. Mešičeka, 7 fantov in 36 deklet sprejetih v Marijino družbo. Dal Bog, da bi se po Marijini družbi utrdilo in poglobilo krščansko življenje naše mladine!

Arimatejski duh v šoštanjski Marijini družbi.

Dne 2. februarja je umrla v Topolšici moja sestra Josipina. Radi krajevnih razmer so morali prenesti truplo v mrtvašnico na pokopališče v Šoštanju, kjer bi bila ranjka ležala sama do pogreba, ker nimamo tam nobenih znancev, še manj sorodnikov. Ko so to opazile Marijine hčerke, so jo prav kakor dobri Tobija v Stari Zavezi (Tob. 2, 9) vzele v svojo društveno dvorano, postavile kakor lastno sestro na lep oder, ter stražile truplo vso noč moleč obenem za blagor njene duše. V petek so nesle Marijine hčerke same krste v cerkev, med sveto mašo pristopile k sv. obhajilu, in slednjič same položile krsto v hladni grob ter se ločile od nje z bogoljubna pesmijo.

Ginjen nad tem činom vzorne krščanske ljubezni, ki so ga izkazale neznani ranjki, ču-tim dolžnost, da izrečem Šoštanjski Marijini družbi javno zahvalo. Ta krasen dokaz sestrskosti ljubezni mi ostane nepozaben.

Prof. dr. Jos. Učič.

¹ Z besedo »Arimatejski duh« mislimo ljubezen in skrb za umrle — po zgledu Jožefa arimatejskega, ki je pokopal Jezusovo truplo.

Spominjajte se umrlih:

Ivana Kutnar, Ana Kutnar, Jožefa Prime, Frančiška Lampret, Frančiška Dremelj, št. Vid pri Zatičini. — Marija Ljubič, Terezija Zajec, Frančiška Kozlevčar, Zatičina. — Vincencija Perko, Tržič. — N. p. v. m.l

Dobre knjige.

DRUŽBA SV. MOHORJA.

V letošnjem Glasniku prosimo gg. poverjenike, da naj blagovolijo nabiranje družbenikov skleniti z zadnjim dnevom meseca februarja; vpisovalne pole z de-

narjem vred pa pošljejo Družbi zanesljivo do 5. marca t. l.

Ako gg. poverjeniki naši prošnji ugodijo, bomo letos zopet po starem redu mogli pričeti z odpravo družbenih knjig že meseca septembra. Vse naše člane pa prosimo, da se pri gg. poverjenikih zglašijo še tekom meseca februarja. — Zahteva se od več strani, da naj zagotovo obljubimo za letos tri družbene knjige in to v časnikih objavimo. Radi bi željam ustregli, saj ne delamo za dobiček, temveč za idealne namene. A pri tem nismo merodajni mi, ampak družbeniki. Čim več članov se zglašijo, tem več knjig moremo izdajati. Draginja je velika in omiliti jo more samo veliko število članov. Najbolj se je podražil papir. Pred prevratom smo plačevali za 1 kg papirja 80 vin. in manj, zdaj pa 30 kron in več. 20 kron bi bile lanske družbene knjige stale v vsaki drugi tiskarni. Družba pa je zahtevala samo 10 kron. To nam je bilo mogoče le radi tega, ker smo pred novim zvišanjem cen še pravočasno bili naročili papir. Radi bi izdali letos tudi štiri knjige, a le tedaj, ako se prihlasi v vsaki župniji 50 % članov več od lanskega leta. Kjer se jih je lansko leto prihlasil 50, se jih mora letos zglašiti 75. Ako pa se jih prihlasi 100 %, za polovico več, moremo izdati tudi peto knjigo in obsežnejši koledar. — Pri doplačilu dosmrtnikov naj se pazi na številke. Dosmrtniki do številke 3222 doplačajo letos 8 kron, dosmrtniki nad štev. 3222 do 3276 pa 6 kron.

1. **Tomaž Kempčana, Hoja za Kristusom.** Založila Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani. Stane vez. z rdečo obrezo 26 kron.

Kot vodnik na potu popolnosti nam nobena knjiga ne služi bolj kakor ravno knjiga Tomaža Kempčana, katero je v novi izdaji oskrbel Jugoslovanska knjigarna. Resnične so besede pobožnega Sailerja, katerega navaja prevajavec v predgovoru: »Hoje za Kristusom«. Iskal sem prijatelja, ki bi bil vedno z menoj, ki bi ga vzel seboj tudi na pot, ne da bi bili vozniki zato nevoljni; rad bi bil imel prijatelja, ki bi mi vselej kar naravnost povedal resnico in mi ukazoval nase paziti, prijatelja, ki bi mi lenega vzpodbujal, gorečega

pa ohranjal v pravem tiru, ki bi me žalostnega tolažil, veselega krotil, ki bi me kaznoval, kadar bi grešil in me krepčal, kadar bi bil utrujen. Vedel sem, da je tak prijatelj povsod pričujoči Bog; toda meni je treba prijatelja, ki bi ga videl, ki bi me spominjal na povsod pričujočega, pa nevidnega prijatelja in me vodil k njemu. In takega zvestega vidnega prijatelja, ki me spominja Boga in me vodi k Bogu, sem našel v knjigi Tomaža Kempčana, ki se imenuje: »Hoja za Kristusom«. Kdor pa najde zvestega prijatelja, najde velik zaklad, pravi sv. pismo, in res velik dragocen zaklad je knjiga Tomaža Kempčana: »Hoja za Kristusom«. Ker obstoji vsa krščanska popolnost v tem, da človek posnema Kristusa, ki je rekel: »Zgled sem vam dal, da tako, kakor sem jaz delal tudi vi storite,« zato je tudi pisatelj Tomaž Kempčan izbral za ime knjigi: »Hoja za Kristusom«. Kaj čuda tedaj, da jo največji moztje katoliške cerkve kar ne morejo prehvaliti. Izmed neštevilnih prič le par zgledovi: Knjiga »Hoja za Kristusom« pravi Fontenelle, je najlepša knjiga, kar jih je prišlo iz rok človeških, zakaj sv. pismo je prišlo iz božjih rok. Sv. Papež Pij V., sv. Karol Boromej, Robert Belarmin, kardinal Cezar Baronij so imeli Kempčana za spremljevalca svojega življenja, Ludovik Granadski, ki piše dobesedno: Če boš slišal še toliko hvalo o tej knjigi in jo potem prebereš sam, boš prisiljen reči, kakor kraljica iz Sabe: Večja je tvoja modrost in tvoja dela, kakor hvala, ki sem jo o tebi slišala. Poskusi sam in videl boš ter skusil na samem sebi moč besdi in lepih misli. Če si knjigo enkrat prebral, jo beri zopet in zopet, dopadla ti bo. če jo boš tudi desetkrat bral, in četudi boš bral vedno iste uesede, boš vendar našel vedno nove hrane svoji duši.

Zato ti ne rečem drugega, kakor prepričaj se sam, kupi in beri in ne bo ti žal!

2. Nič manjšega priporočila vredna je drobna knjižica: **Iz duhovne zakladnice Tomaža Kempčana.** Izbral in poslovenil dr. Fr. Ks. Lukman Založila Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani. Stane vez. z rdečo obrezo 18 kron.

Kdorkoli želi dobrega duhovnega branja, bo segel po tej knjižici in zagotovljen je lahko, da je ne bo brez mnogotere duhovne koristi položil iz rok.

Getzemani in Golgata. Sola ponižnosti, pokorščine in ljubezni do smrti. Založila Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani. Stane vez. z rdečo obrezo 26 kron.

Sv. Cerkev hoče v postu vernike spomniti na največjo ljubezen, ki nam jo je Bog pokazal s tem, da je za nas trpel in umrl in

tako obudili hvaležnost in ljubezen do Boga. Za to pa je treba, da se človek zatopi v trpljenje Kristusovo, ker le tako more spoznati vso veličino božje ljubezni do nas. Najboljši kažipot za vse, ki že znajo premišljevat, da si znova počive duha ljubezni in hvaležnosti do Krista, kakor tudi za tiste, ki se še niso privadili, je ravno imenovana knjižica: »Getzamani in Golgata«. Na prvem mestu v knjižici je kratek pouk o premišljevanju, posebej o premišljevanju Kristusovega trpljenja, nato slede premišljevanja Kristusovega trpljenja, katerim so pridane lepe molitve, posebno primerne za postni čas, pa tudi za druge prilike, kar stori knjigo primerno in porabno za vsakega, tudi drugače med letom. Knjižico toplo priporočamo.

Mala cvetka. Ta knjižica prinaša življenjepis mlade karmeličanke Terezije od Deteta Jezusa, ki je bila v pravem pomenu cvetka. Bolj ljubko in koristno berilo kot je življenje te mlade, pred 23imi leti umrle redovnice, je težko najti. V svojem kratkem življenju je pokazala, kako tudi po kratki poti, na popolnoma lahek način dosežemo svoj večni cilj. Prav zato bo ta knjižica koristila vsem in bo vsakemu, ki jo bo bral, pustila prijetne občutke in željo po bolj krepostnem življenju. Prvi del knjižice, ki jo toplo priporočamo, nam podaja življenje, drugi del pa obilne čudeže, ki se gode po mladi čudodelki, kakor jo navadno naziva svet. — Dobi se v »Salezijanskem zavodu« na Rakovniku v Ljubljani po 8, po pošti po 9 kron.

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Neka oseba za ozdravljenje hudih bolezni v glavi. — Marijina družbenica za srečno potovanje v Ameriko, stanovitnost v sv. veri ter ohranitev sv. čistosti; ista svoje brate, da se vrnejo na pravo pot ter svoje sestre, da bi bile potrpežljive in vdane v božjo voljo. — Neka oseba za zboljšanje rahlega zdravja. — Dve Marijini družabnici za pravo spoznanje. — Neka v verskem oziru zanemarjena župnija. — Večleten trdovraten grešnik, da bi se spreobrnil. — Neki bolni bivši vojak. — Neka oseba za vredno prejetje zadnje sv. popotnice ter srečno zadnjo uro. — Vse še ne uslišane prošnje.

ZAHVALE.

Zahvaljujejo se: Ana Orel iz Kamnika Srcu Jezusovemu, Mariji Pomočnici, sv. Jožefu, sv. Ani, sv. Antonu Pad., sv. Judu Tadeju, bl. Tereziji od Deteta Jezusa in dušam v vicah za večkratno pomoč v bolezni. —

Jakob Tumpej, Sv. Lovrenc na Drav. polju presv. Srcu Jezusovemu in sv. Antonu Pad. za pomoč v veliki stiski. — Neka oseba Materi božji, sv. Jožefu in sv. Antonu za dvakratno uslišanje. — M. S. iz Škofje Loke Antonu Martinu Slomšku za večkratno uslišanje v raznih stiskah in potrebah. — Alojzija Povhe, Ravne, Materi božji, sv. Antonu Pad. in sv. Vidu za večkratno uslišanje. — I. I. za milost redovnega poklica. — Neka oseba iz Št. Ilje sv. Antonu Pad. za rešitev iz zadrege. — M. S. iz Dobrnica Materi božji in sv. Heml za ozdravljenje težko obolele noge. — I. M. Materi božji, sv. Jožefu, dušam v vicah in vsem sv. priprošnjikom za uslišano molitev in pomoč v neki nevarnosti. — P. H., Vojnik, sv. Jožefu in prebl. Devici Mariji za ozdravljenje dobre mamice. — P. H. iz Ljubljane Sv. Detetu Jezušku za ozdravljenje hčerke. — E. V. presv. Srcu Jezusovemu za zdravje in za večkratno uslišanje. — A. V. Materi božji, sv. Jožefu, sv. Antonu Pad. in sv. Frančišku Seraf. za večkratno uslišanje. — Alojzija Serec iz Maribora sv. Antonu Pad., sv. Alojziju, sv. Jožefu in Mariji Materi milosti za pomoč v zelo važni zadevi in za večkratno uslišanje v raznih potrebah. — Marija Golob iz Nove Štifte Materi božji novoštitfski, sv. Jožefu, vsem sv. mučencem in vernim dušam v vicah za srečno prestano operacijo. — L. M. Materi božji na Homcu za uslišano prošnjo v neki važni zadevi, ista Mariji Pomočnici kristjanov za rešitev iz smrtne nevarnosti nekega vojaka. — M. H. presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Antonu Pad. ter sv. Valentinu za pomoč v mnogih dušnih in telesnih potrebah. — Marijina družbenica Mariji Pomočnici kristjanov in čast. Janezu Bosku za uslišanje v hudi stiski. — Delavke tobačne tovarne v Zagrebu presv. Srcu Jezusovemu, da se po dveletni hudi borbi dobile dovoljenje za svobodno delavsko organizacijo.

Odpustki

za mesec maj 1921.

1. Nedelja, prva v mescu. Sv. Filip in Jakob. Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Popolni odpustek: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

3. **Torek. Najdenje sv. Križa.** Popolni odpustek onim, ki nosijo višnjeji škapulir

5. **Četrtek, prvi v mescu. Vnebohod Gospodov. Sv. Pij.** Popolni odpustek: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacionskih cerkvâ; glej seznam odpustkov za marec; b) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; e) udom rožnovenske bratovščine v katerikoli cerkvi; d) udom Marijine družbe; e) udom škapularske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; f) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom bratovščine sv. Družine; i) vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne; zadnjim tudi vesoljna odveza. — Dalje popolni odpustek: a) udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega, če obišejo bratovsko cerkev.

6. **Petek, prvi v mescu.** Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo po namenu sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa kakor včeraj. — Kdor opravlja pred Binkoštni devetdnevnicu na čast sv. Duhu za zedinjenje sv. Cerkve, dobi en popolni odpustek.

7. **Sobota, prva v mescu.** Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja, in molijo po namenu sv. očeta.

8. **Nedelja. Prikazanje sv. Mihaela.** Popolni odpustek udom bratovščine za duše v vicah.

13. **Petek. Sv. Peter Regalat.** Popolni odpustek vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

15. **Nedelja. Binkošti. Pričetek Alojzijeve pobožnosti.** O tej glej spodaj: mesečne pobožnosti. — Popolni odpustek: a) udom škapularske bratovščine karmelske Matere božje; b) udom rožnovenske bratovščine v katerikoli cerkvi; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom bratovščine Sv. Duha danes ali v osmini, če obišejo bratovsko ali farno cerkev; e) tretjerednikom v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni; istim vesoljna odveza; f) udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv.

očeta. — Devetdnevnicu na čast sv. Duhu za zedinjenje sv. Cerkve se lahko opravi tudi v osmini mesto devet dni pred praznikom in se tudi dobi enkrat popolni odpustek. Lahko se ista tudi ponavlja: Glej 6. dan.

17. **Torek. Sv. Paškal.** Popolni odpustek istim kakor 13. dan.

18. **Sreda. Sv. Feliks Kant.** Popolni odpustek istim kakor 13. dan.

19. **Četrtek. Sv. Ivo.** Popolni odpustek istim kakor 13. dan.

20. **Petek. Sv. Bernardin.** Popolni odpustek istim kakor 13. dan.

22. **Nedelja. Presv. Trojica.** Popolni odpustek tretjerednikom; istim vesoljna odveza.

24. **Torek. Marija pomočnica.** Popolni odpustek udom bratovščine naše ljube Gospe vedne pomoči.

25. **Sreda. Sv. Magdalena Paciška.** Popolni odpustek udom škapularske bratovščine karmelske Matere božje.

26. **Četrtek. Sv. Rešnje Telo.** 200 dni odpustka vsem vernikom, ki prejmejo sv. obhajilo in gredo za procesijo. — Popolni odpustek: a) udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa danes ali v osmini v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; b) udom bratovščine za uboge duše v vicah; c) udom bratovščine sv. Družine; d) istim kakor 13. dan. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

29. **Nedelja, zadnja v mescu.** Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

30. **Ponedeljek. Sv. Ferdinand.** Popolni odpustek tretjerednikom v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni.

31. **Torek. Naša ljuba Gospa presv. Srca. Sv. Petronila.** Popolni odpustek: a) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca danes ali v osmini v bratovski cerkvi; b) istim kakor včeraj.

Mesečne pobožnosti. 1. **Šmarnice.** Kdor hodi k šmarnicam ali pa sam zase vsak dan kaj moli v čast Materi božji, dobi vsak dan 300 dni odpustka, enkrat v mescu pa popolni odpustek. — 2. **Šestnedeljska pobožnost na čast sv. Alojziju.** Kdor šest nedelj po vrsti prejme sv. zakramente in kaj moli ali premišluje ali drugače kaj dobrega stori na čast sv. Alojziju, dobi vsako teh nedelj popolni odpustek. Ko bi pa kdo katero teh nedelj ne mogel iti k sv. obhajilu, bi moral pobožnost iznova začeti. Najprimernejše je, s pobožnostjo začeti 15. maja.

Darovi.

Upravništvu »Bogoljuba« so od 1. novembra 1920 do 31. januarja 1921 poslali:

Za odkup in krst poganskih otrok. Neimenovana iz Reteč (za dečka: Jožef) 40 K; gojenka V. razr. ljud. šole pri uršulinkah v Mekinjah (za deklico: Marija) 70 K; Frančiška Škufca, Vrbe (za deklico: Frančiška) 60 K; Neimenovan iz Loškega potoka (za dečka: Anton) 25 K; dekliška Marijina družba, Trboje (za dečka in deklico: Martin in Frančiška) 50 K; članica dekl. Mar. družbe v Poljanah (za deklico) 100 K; Neimenovana iz Toplic (za deklico: Terezija) 30 K; Jerica Vrhovec, Videm ob Savi (za dečka: Anton Pad.) 60 K; Ana Mikelič, Rogatec (za dva dečka: Franc in Jožef) 60 K; Nežika Železnik, Rogatec (za dečka: Janez) 30 K; Vid in Julijana Zakošek, Planina (za dečka in deklico: Karol in Marija) 80 K; Anton Hafner, Dobrnič (za dečka in deklico: Anton in Marija) 60 K; Jera Kebrič, Drvanja (za dečka in deklico: Franc in Alojzija) 120 K; Katarina Plešer, Brezovica (za dečka in deklico: Alojzi in Jožefa) 120 K; Neimenovana iz Št. Vida nad Ljubljano (za deklico: Frančiška) 60 K; dekliška Mar. družba, Brežice (za dečka: Janez Ev.) 25 K; M. Vrabec, Marjbor (za dva dečka: Anton in Martin) 150 K; Neimenovana, Sv. Barbara pri Mariboru (za dečka: Marija Anton Jožef) 30 K; M. A. Boh Bela (za dečka: Marko) 40 K; V. Oblak, župnik, Kropa (za deklico: Pavla) 60 K; Julija Roblek, Bašeli (za deklico: Julija) 25 K; Marijeta Petek, Jurjevica (za šest otrok, enega na ime Marijeta) 180 K; Alojzi Kralj, župnik, Goče pri Vipavi (za dečka: Franc) 30 K; Ivana Trlep, Sela pri Šumberku (za dečka in deklico: Jožef in Ivana) 80 K; Terezija Trlep, Sela pri Šumberku (za dečka in deklico: Anton in Marija) 100 kron; Jožefa Škrianc, Sv. Jurji ob Ščavnici (za deklico: Jožefa) 25 K; Marijina družba, Sv. Bolfenk v Slov. goricah (za dečka in dve deklici: Bolfenk, Marija in Lucija) 75 K; Marijina družba, Petrovče pri Celju 120 K; Alojzij Vrečko, Zibika (za deklico: Marija) 30 K; cerkveni pevci in pevke, Ksaverij v Sav. dolini 60 K; Neimenovana, Vel. Gaber 60 K; Frančiška Zgank, Sv. Peter v Sav. dolini (za deklico: Frančiška) 60 K; župni urad, Poljane nad Škofjo Loko 60 K; Apolonija in Antonija Rozman, Sv. Peter v Sav. dolini 200 K; Marija Sinko, Sv. Martin na Pohorju (v zahvalo za ozdravljenje) 60 K; Frančiška Kepa, Šmartno pri Litiji (za deklico: Frančiška) 25 K; Janez Zalaznik, Gabrovica 12 K; Albert Skala, Podzemelj (za dečka: Frančišek) 30 kron; Frančiška Prijatelji, Sv. Vid pri Planini (za deklico: Marija Bernardka) 30 K; Neimenovana, Dobrnič 40 K; župni urad, Dobrna pri Celju (za dečka: Frančišek Sal.) 25 K; Neimenovana iz Javornika (za deklico: Marija Jožefa) 30 K.

Za kruh sv. Antona, Neimenovana iz Bele cerkve 5 K; dekl. Mar. družba Trboje 40 K; Matevž Seča, Južna vas 50 K; Mar. Močivnik, Sevnica 10 K; M. K. iz Vrhlike 40 K; Lucija Košak, Sv. Peter v Sav. dolini 100 K; Marija Rotovnik, Dovže 20 K; Terez. Šošterič, Slovenji gradec 10 K; Frančiška Tomazič, Špitalič 60 K; T. Š. Kropa 10 K; Mih. Grzina, Koz. e 5 K; Neimenovan, Sv. Barbara pri Mariboru 40 K; Barbara Košič, Cven 30 K; Zofka Kotnik, Sv. Stefan 20 K; V. Oblak, župnik, Kropa 45 K; Ana Znidaršič, Bezuljak 10 K; Anton Kolar, Dramlje 20 K; Frančiška Boh, Breže 20 K; župni urad Sv. Peter pod sv. Gorami 208 K; Neimenovan, Solčava 20 K; Mihael Romih, Sele 15

kron; župni urad Bukovšica 20 K; Marija Šinkovec, Zg. Jezersko 40 K; Albert Skala, Podzemelj 10 K; Neimenovan, Št. Ilj 6 K; Neimenovan 40 K.

Za afrikanske misijone. J. Vulajnik, Vel. Nedelja 20 K; Neimenovan iz Bele cerkve 12 K; dekl. Mar. družba Trboje 62 K; župni urad Sv. Peter pod sv. Gorami 32 K; Neimenovana iz Braslovč 100 K; M. Ažbe, Volča 20 K; župni urad Bukovšica 10 K; Helena Planinšek, Šmartno pri Litiji 20 K; Albert Skala, Podzemelj 10 K; zbirka šolskih otrok, Trebelno 91'44 K; Marija Nose, Prumana vas 30 K.

Za na potrebne misijone. Neimenovan iz Bele peči 14 K; Neimenovan iz Vitanja 10 K; Mar. Gabrovnik, Stari trg 40 K; Albert Skala, Podzemelj 30 K; Neimenovan, Dobrnič 50 K; Jožef Kos, Sv. Katarina 15 K.

Za razne misijone. Neimenovan iz Bele cerkve 50 K; Neimenovan iz Dobrnič 60 K; Alojzij Kralj, župnik, Goče pri Vipavi 5 K; Antonia Lampret, Stoprce 20 K.

Za balkanske misijone. Dekliška Marijina družba iz Brežic 110 K.

Za De anje sv. Definstva. Župnija Mekinje pri Kamniku 60 K; Ignacij Oberstar, ekspozit, Zdihova 30 K 8 vin.; Frančiška Boh, Breže 30 K; Gabr. Petrič, kaplan, Ribnica, Dol. 230 K; Neimenovan, Šmartno pri Litiji 5 K; Pamerški šolarji 70 K.

Za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda. župni urad Mekinje pri Kamniku 80 K; Anton Hafner, Dobrnič 12 K; Skupščina III. reda, Šmarje - Sap 220 K; župni urad Domžale 530 K; Ignacij Oberstar, ekspozit, Zdihova 12 K 40 vin.; J. Z. Njivica 200 K; Alojzi Kralj, župnik, Goče pri Vipavi 180 K.

Za slepce. Gvido Zeschko, Ljubljana 50 K; Valentina Zeschko, Ljubljana 30 K; Ema Zencovich, učiteljica, Trbovlje 100 K; sestri Mathanovich 50 kron; Alojzij Kralj, župnik, Goče pri Vipavi 10 K.

Za cerkev v Prozoru, Bosna. Dekl. Marijina družba, Trboje 50 K; Neimenovan 400 K; M. A. Boh, Bela 20 K; Neimenovana iz Dobrnič 50 K.

Za cerkev Srca Jezusovega v Drežnici. Marija Močivnik, Sevnica 20 K.

Za cerkev v Rajhenburgu. Ignacij Oberstar, ekspozit, Zdihova 20 K.

Za društvo »Dobrodelnost«, Alojzij Kralj, župnik, Goče pri Vipavi 20 K.

Za Vincencijev dom. Alojzij Kralj, župnik, Goče pri Vipavi 14 K.

Za Krekov spomenik. Alojzij Kralj, župnik, Goče pri Vipavi 10 K.

Za frančiškansko cerkev v Sinju. Alojzij Kralj, župnik, Goče pri Vipavi 100 K.

Za Vincencijev Patronat. Alojzij Kralj, župnik, Goče pri Vipavi 150 K.

Za Klaver'ovo družbo. Ign. Planinšek, Šmartno pri Litiji 50 K; Albert Skala, Podzemelj 10 K.

Za bratovščino sv. Rešnjega Telesa. Albert Skala, Podzemelj 30 K.

Drugi darovi:

Za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda. župni urad Javor po Ljubljano 55-96 K; Mis. odsek dekl. Mar. dr. v Škofiji Loki 58 K; župnija Dovje 260 K; župnija Nevlje 31 K; župnija Bela cerkev 300 K; M. Dimnik, kaplan, Šmartno pri Kranju, 108 K; Mar. družba Dramlje na Stajerskem 100 K; župnija Rudnik 100 K; župnija Trstenik 70-25 K; apostolski odsek Št. Rupert 64 K; Peter Zlajnik, kaplan, Leskovec pri Krškem, 340 K; stolna župnija v Ljubljani 300 K; župnija Stopiče 70 K; župnija Smlednik 301 K; III. Mar. dr. pri uršulinkah v Ljubljani

200 K; župnija Podmelec 924 K; župnija Mengeš (po J. Klementič) 675-12 K; Ant. Skubic, kaplan, Žiri, 50 K; 1. in 2. di. Mar. kongregacija v zavodu sv. Stanislava v št. Vidu 100 K; družba Mar. otrack v Lichtenturnovem zavodu v Ljubljani 281 K; iz zakristije cerkve presv. Srca Jezusovega 355 K; ženska Mar. družba v Trstu 106 lir; Jos. Cegnar, župnik, Strane pri Kamniku, 15 K; župnija Ambrus 420 K; Farazin Mar., Sv. Jakob v Slov. gor., 10 K; križanska dekl. Mar. družba v Ljubljani 50 K; dekl. Mar. družba pri sv. Jakobu v Ljubljani 25 K; župnija Leše 42-99 K.

Kakršno življenje — taka smrt! Ta pregovor je dobro znan, škoda, da premalo vpoštevamo. »Bogoljub« je prinesel tu in tam lepe zglede lepe smrti; zlasti marljivih Marijinih družbenikov. Lepo so živeli, zato so tudi lepo umrli; tako lepo, da smo si sami pri sebi mislili: »Take smrti tudi sebi želim.« Pa poglejmo pregovor še od senčne strani: Brezbožno življenje, brezbožna smrt. Poznali smo mladeniča, kateremu so pri krstu dali ime Tone. Kako so ga stariši učili, nam ni znano. Upamo, da ne napačno. Morda so bili premeški, Bog vel — Ko je Tone zrastlel, se je zapisal — ne med Orle, tudi ne v Marijino družbo — ampak med rudarje, najbrž tudi v družbo socialdemokratov. Njegovo življenje ni bilo lepo. Gostilna je bila njegova cerkev, harmonika namesto orgelj; slabe ženske — njegova »prijateljice«. Kadar je bil v fari nezakonski krst, so govorili ljudje: »Ta bo menda spet Tonetov.« Večkrat so uganili. Bilo je na pepelnično sredo, prvi dan pokore. Tone pa ni mislil na pokoro, ampak na pustne šeme. Napravil je s svojimi tovariši »mrtvaški spreved«. Nesli so pokopat slamnatega »mrliča«. Spredej je šel tovariš »duhovnik« z loncem namesto kadilnice. Za »mrličem« je jokal »žena« z otrokom v naročju. Seveda je bil otrok »iz cunj«. — Minulo je za tem pogrebom par mesecev. Tone si je zopet eno izmislil. Predstavljal je vojaka. Namesto puške je nosil metlo, na katero je privezal nož za bajonet. Peljal je svoje »vojake« v gostilno. Celo noč so popivali in rogovilili, da vaščani niso mogli spati. Zjutraj pa se je sprl s svojimi »prijatelji«. In konec prepira? Tone je dobil sunek z nožem, da je imel več kot zadosti. Smrtno zadet se je vlekel v bližnjo šupo, kjer je izdihnil nepreviden. K njegovim mrtvaški postelji v šupi je prišla tudi ena izmed njegovih »žen«. Srpo je gledala mrtvega »moža«, ki je umrl tako čudne smrti še pred poroko. — Popoldne istega dne pa se je vršil mrtvaški spreved — iz šupe v mrtvašnico — po isti poti, kakor prej na

pepelnično sredo, samo, da sedaj ni bil več slamnat mrlič, ampak iz mesa; mrlič je bil Tone. Bog se ne da zasmehovati!...

KRŠČANSKO UČENJE — NI PRAVIK!

Brezversko sokolstvo hočejo vpeljati po vseh naših šolah. S tem bi na umeten način že našim nedolžnim otrokom kradli vero iz srca, katero jim vsajate vanjo v domači hiši. To bi imelo najstrašnejše posledice za vero našega ljudstva. Vsa mladina bi se Cerкви odtujila. To je prav satanski načrt, kako naše ljudstvo polagoma in po lepem pripraviti ob vero. — Ako ne bo drugo pomagalo, potem vsi, ki krščansko čutite, nastopite zoper to in zagrmite tako, da se bo razlegalo do Belgrada. Natančneje vam bodo povedali drugi listi. Svojih otrok, krščanski starši, ne boste pošiljali v brezversko šolo. Če nam bo hotel kak minister vero krasti, jo bomo branili kakor levi.

Kdor še ne vé, kaj je Sokolstvo, naj bere knjižico »Ajmo mi Sokolil« Dobite jo pri »Katoliški ligi« v Ljubljani, Poljanski nasip št. 10. Časnikarski odseki, naročite jo in širite jo povsod!

LISTNICA UREDNISTVA.

Prostor v »Bogoljubu« je posebno sedaj dragocen. Zato ne pošiljajte prav nobenih plev, ampak samo čisto zrnje. — Dopisi, ki niso pravilno in čedno pisani, se ne sprejemajo; to je bilo nešteto krat povedano. — Pišete. O takih članih Marijinih družb »Bogoljub« sploh ne piše. Sami ste krivi, kjer imate take; zakaj jih trpite v svoji sredi? — Če bi kdo ne razumel, zakaj pišemo »neustrašna«, a ne »neustrašena« vera, bodi povedano, da neustrašna vera pomeni: vera, ki se ni ustrašila; »neustrašna« pa pomeni: ki se ne da ustrašiti. Reklo bi se lahko tudi neustrašljiva. — Nekaj dopisov se je moralo odložiti.

»Družbenik Marijin« je pošel. V teku enega meseca bo nanovo zvezan in se določil naročnikom; a bo nekoliko dražji.

Kateri bivših ruskih ujetnikov ve kaj povedati o Avgustu Kokalj, ki je služil pri 27. polku in bil vjet 16. januarja 1915; bival je v guberniji Pensa, zadnjič je pisal 17. avgusta 1917. Odgovor na Franceta Kokalj, Zagorica, p. Litijska.

Koledar za april 1921.

Mesečni namen apostolstva molitve, določen od sv. Očeta:

Odpor zoper pogansko nравnost.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostolstva molitve, za vsak dan še važne, nužne zadeve	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v		
			Ijublj. škof.	lavant. škof.	
1 2	I. Petek Sobota	Hugon Franč. P.	Zdravniki brez vere. Društva kršč. dobroteljnosti	Konjšica Sv. Troj. p. C.	Gomilsko Reka
3 4 5 6 7 8 9	I. ned. bela Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Rihard Oznan. M. D. Vinko Sikst Saturnin Albert Mar. Klecfora	Prvoobhajanci in dub. pastirji Izpreobrnjenje zapeljane mladine Domači misijoni in misijonarji Povodenj umazanega berila Štanovitnost preganjan. radi vere Jugoslovanska vseučilišča Očitne grešnice	Preddvor Nem. Loka Dobrepolje Le-kovica Zaplane Suhorija Brezje	Konjice Prihova Čadram
10 11 12 13 14 15 16	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Ezekiel Leon I. Zmagoslav Var. sv. Jož. Justin Bazilisa 18. špan. muč.	Marijivejše čitanje sv. pisma Neoženjeni grkokat. duhovniki Zmaga Cerkve nad močmi temè Zmaga Cerkve s pomoč. sv. Jožefa Učitelji, uradniki, častniki Boj zoper nesramno žensko nošo Pogumen boj za pravice sv. vere	Podbrezje Blagovica Vrhnika Vrbpolje p. M. Sv. Lenart Kamnik Kranj	Loče Sv. Kunigun. Špitalič Zreče Žiče
17 18 19 20 21 22 23	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Robert Bogoljub, ser. Timon m. Sulpicij m. Anzelm š. Perzij muč. Vojteh m.	Zvest. obljube vednega devišstva Zaničevant dobri redovniki Gledališča, kino plesišča Konec nezmernemu veseljačenju Ljubljanski knezoškoč Sveto hrepenenje po mučeništvu Odpadniki v Čehoslovaški	Motnik Šturje Št. Jurje Ihan Dobrniče Buje Smihel red.	Skomarje Stranice Kebelj St. Jernej p. L. Vel. Nedelja Ormož
24 25 26 27 28 29 30	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Jurij Marko Klet Cita d. Pavel Križni Peter m. Katarina S.	Fantovske Mar. družbe Katol. zavest v Julijski Benečiji Bogoljubov urednik Dekliške Mar. družbe Mar. družbe za gospode in gospe Iztrebitev veriž, oderuhov in skop. Dom za duh. vaje. — V apr. umrli	Stara Loka Cerklje p. K. Podgrad Nevlje Čatež p. K. Št. Jurij p. K. Stari trg p. L.	Boln. v Orm. Sv. Duh pri Središču Sv. M klavž pri Ormožu Svetinje

stek: tretjerednikom, če ponove svoje obljube na ta dan ali pa prvo nedeljo po tem, če so ta dan postavno zadržani; istim vesoljna odveza; b) tistim, ki nosijo višnjevi škapulir.

17. **Nedelja. Varstvo sv. Jožefa.** Kjer se danes (kakor n. pr. v ljubljanski škofiji) obhaja varstvo sv. Jožefa, dobe popolni odpustek: a) udje družbe krščanskih družin; b) udje bratovščine sv. Družine; c) udje škapularske bratovščine Karmelske Matere božje; d) vsi verniki v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjeredniki tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

23. **Sobota. Bl. Egidij Asiški.** Popolni odpustek vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

24. **Nedelja, zadnja v mescu. Sv. Fidel.** Pričetek pobožnosti na čast presv. Srcu Jezusovemu danes ali v petek. Popolni odpustek: a) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) istim kakor včeraj.

— Kdor gre pa po vrsti šest nedelj ali šest petkov pred praznikom presv. Srca Jezusovega k spovedi in sv. obhajilu in molji po namenu sv. očeta v cerkvi, v kateri se ta praznik obhaja, dobi vselej popolni odpustek. Prva izmed nedelj je današnja, prvi izmed petkov naslednji.

26. **Torek. Mati božja dobrega sveta.** Popolni odpustek udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

28. **Četrtek. Bl. Lukezij.** Popolni odpustek istim kakor 23. dan.

29. **Petek. Sv. Peter muč.** Pričetek pobožnosti na čast presv. Srcu Jezusovemu danes ali preteklo nedeljo. Popolni odpustek istim kakor 26. dan. — Glede omenjene pobožnosti glej 24. dan. Kdor ni začel te pobožnosti preteklo nedeljo, jo lahko začne danes.

30. **Sobota. Bl. Benedikt.** Popolni odpustek istim kakor 23. dan.

Bogoljuba v vsako slovensko krščansko hišo!

Izšla je

Družinska pratika

Dobiva se povsod! Cena K 5 —, po pošti K 5.50. Preprodajalci popusti!

Znamenita
nabožna knjiga z zlato vsebino.

Kratko navodilo za pravo pobožnost do Matere božje. Priredil dr. Zdešar. Dobi se v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani in v vseh knjigarnah. Cena samo K 9.60.

Zahtevajte
cenik
zastonj
in
poštne
prosto

H. SUTTNER
LJUBLJANA šte. 2

MESTNI TRG 23.

Največja zaloga ur, zlatnine in srebrnine!

Lastna protokol. tovarna ur v Švici.

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v Ljubljani, v lastnem domu Miklošičeva cesta št. 6, za frančiškansko cerkvijo sprejema hranilne vloge vsak delavnik dopoldne od 8—1 in jih obrestuje po

3%

brez odbitka rentnega in invalidnega davka, katerega plačuje zavod sam za svoje vložnike, tako, da dobe le-ti od vsakih 100 kron čistih 3 krome na leto.

Vloge v „Ljudski posojilnici“ so popolnoma varno naložene, ker posojilnica daje denar na varna posestva na deželi in v mestih.

„Ljudska posojilnica“ sprejema vloge tudi po pošti in daje za njih vplačilo na razpolago poštne položnice. Sprejema tudi vloge na tekoči račun ter daje svojim zadržnikom posojila proti vknjižbi z amortizacijo ali brez nje, na osebni kredit (proti poroštvu) in zastavi vrednostnih papirjev. Menice se eskomptujejo najboljše.

Rezervni zakladi znašajo nad 1,100.000 kron.

Stanje hranilnih vlog je bilo koncem leta 1920 nad 60 milijonov kron.

Položnice so na razpolago. — Številka čekovnega prometa je 647.